Akbaba



— Eyvah... Fırtına geliyor!..



1960 YILINDA:

DAİMA DAHA FAZLA... DAİMA EN FAZLA İKRAMİYE

8 milyon

70 APARTMAN DAİRESİ
10 ADET 100.000 LİRA
10 ADET 50.000 LİRA
50 ADET 5.000 LİRA
250 ADET 1.000 LİRA
ayrıca çeşitli ve zengin
PARA İKRAMİYELERİ

her 200 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 647

SAYI : 440 C. : 17 18 AĞUSTOS 1960 ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI : 100 KURUŞ



Akbaba
siyasi mizah gazetesi

MESELELER

HİÇBİRİ ötekinden daha küçük olmıyan kaç meselemiz var acaba?.. Biz, toprağımızdan insanımıza kadar meseleyiz.

Profesör Baade, fingirti mektubu gibi çelik kasaya hapsedilen raporunda ne demiş?... Dört milyon işsizi iş gücüne kavuşturacaksınız. Dalgalı topraklar, ekim tarlası olmadıkça kendi kendinize yetmezsiniz!

Biz ne yapmışız on yılda? Traktörle otlağı kazımış, insanı doyurayım derken hayvanı aç bırakmışız. E, insanı doyurmuş muyuz bari?... Hayır. Birkaç yıl toprak bizi beslemiş, biz onu beslememişiz. Şimdi toprak da aç, insan da!

İşte meselelerimizden biri...

Ama açlık yalnız midelerimizde mi?.. Ya on altı milyon aç kafa?.. Bunları da Amerikan buğdayı, Amerikan tavuğu, Amerikan sütü, Amerikan peyniri ile besliyemeyiz ki... Mektebi yaptın, kitap nerede? Kitabı yazdın, kâğıt nerede? Kâğıdı buldun, matbaa nerede? Matbaayı da buldun, öğretmen nerede?...

İşte meselelerimizden ikincisi...

Ya her yıl bir milyon artan insanımız?... Onları yaşatmak, çoğalıyoruz diye sevinmek kadar kolay değildir. Artmıyan millî geliri her yıl artan nüfusa böldükçe biraz daha, biraz daha, biraz daha fakirleşeceğiz!

İşte meselelerimizden üçüncüsü...

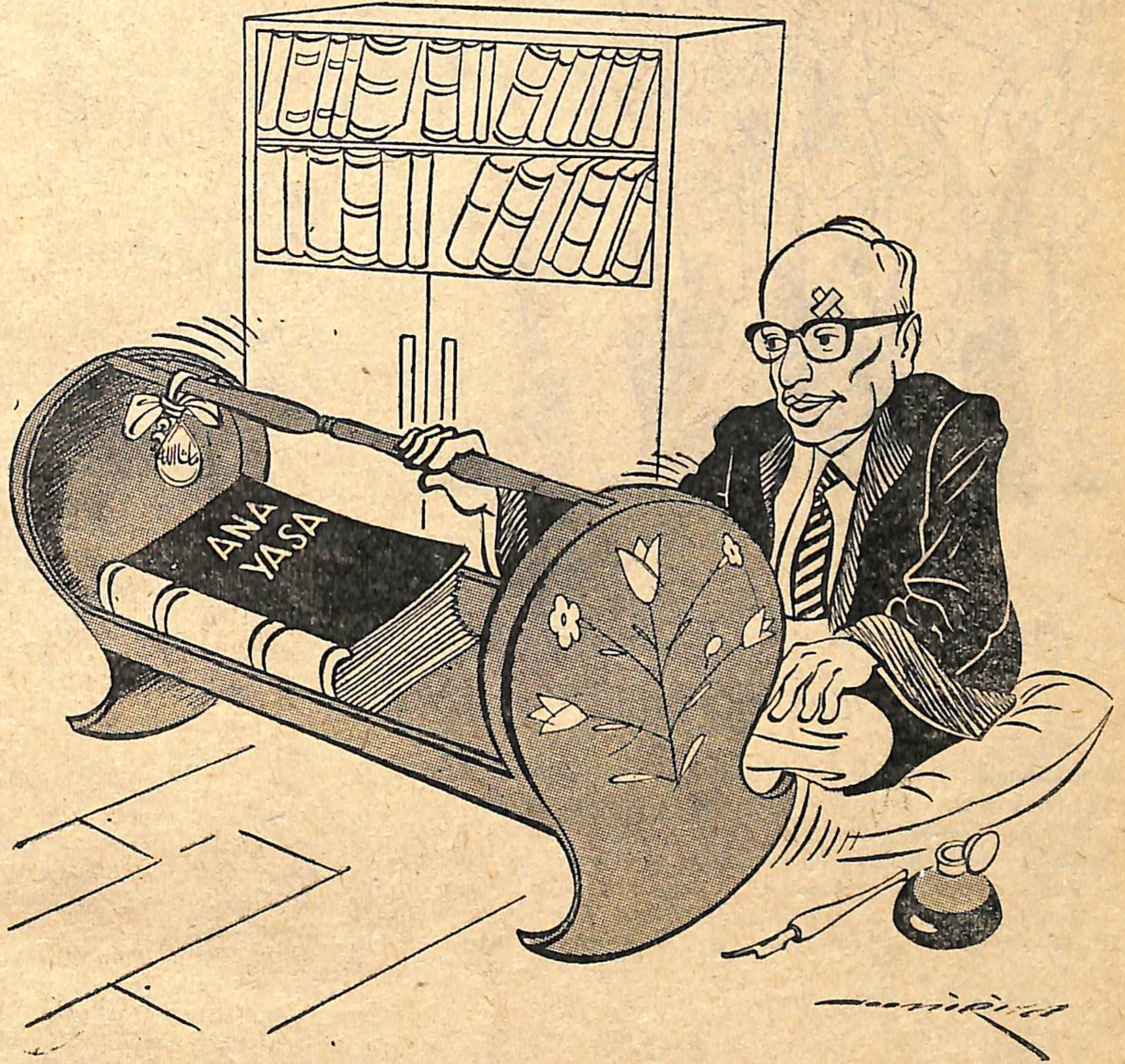
Gözlerimizi iç dünyamıza çevirelim: Üstünde, dikkatimizin bütün ürkekliği ile duracağımız bir din meselesi yok mu?.. Minaredeki ezan dilinden camideki vaaz diline kadar... Biri ki, müslümanları ibâdete çağırmak içindir. Âyet de değildir, hadis de... Elbet, Çin'de çince, Hintte hintçe, Finlândiya'da fince, Mısır'da arapça, Türkiye'de de türkçe olacak... Ama, uyanan millî şuur, on beş yıl, tassubun afyonu yutturula yutturula esrarkeş uykusuna yatırıldığı için, daha siz ağzınızı açmadan, cehaletin bütün lâneti üstünüze yağar!

İşte meselelerimizden dördüncüsü...

Bunun beşincisi var, onuncusu var, yirmincisi var... Daha açık söyliyeyim mi?... Eğer Anadolu Kulübü Plâjında saat çalan aile çocuğuna kadar inersek yüzüncüsü de var!

Millî Birlik, o taptaze güciyle bütün bu meselelerin üstüne eğilmiş görünüyor... Ne dersiniz? Bu da bir mesele değil mi?

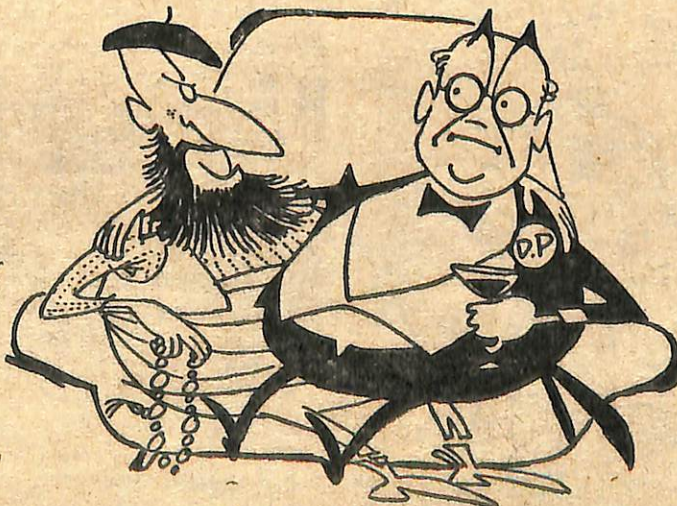
Yusuf Ziya ORTAÇ



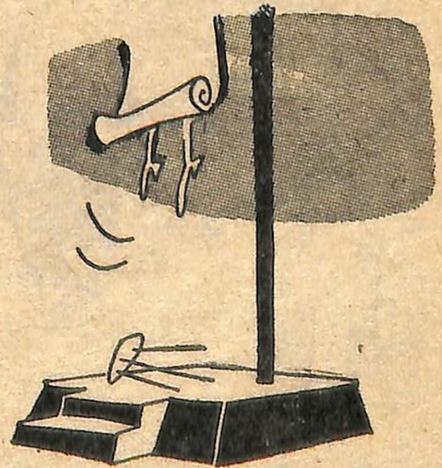
Sıddık Sami — Uyusun da büyüsün ninni!..



Bir çocuk büyür



Babası kadar olur



Ondan sonra efendim... ölür.

(Oktay Rıfat)

Üç tümen donatacak silâh toplatıldı... (Gazeteler)



«Silâh bizim süsümüzdür.» — Bir D. P. mebusu.

Doktorluklar!

Bazı kurumlar, kongre toplantılarında, bir kaç üyesini kendi aralarından atmaya karar verdiler. Bunların kimler olduklarını hep biliyoruz. Yalnız, sizin de bizim gibi bilmediğiniz bir şey var: Bu koğulan kişilerin 27 Mayıstan sonra suçlu oluşları!

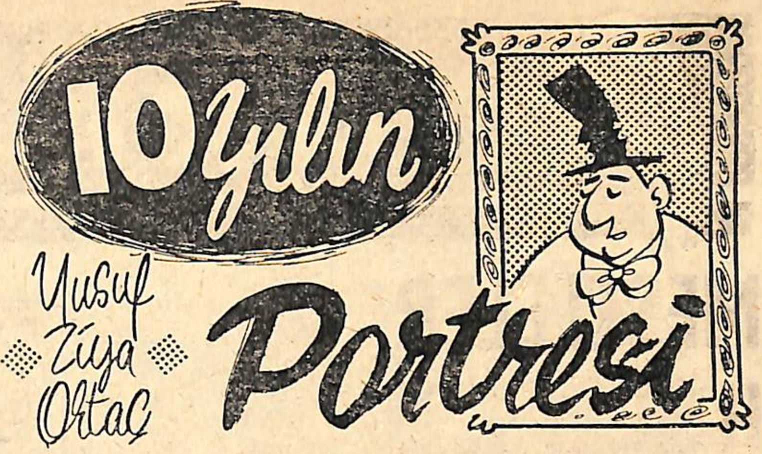
A beyler, a beyefendiler, a tatlı su kahramanları, o güne dek bunların yüzlerini görmemiş, suçlarını duymamış, yaptıkları kötülükleri akıl terazisine vurmamış mıydınız?

Hayır, hayır, yalnız onları kapı dışarı etmekle iş bitmiş olmıyacaktır. Sizleri de birer göz doktoruna, kulak doktoruna, hatta akıl doktoruna göstermek lâzım!

Sokaklarda ayı oynatmak yasak edildi... (Gazeteler)



— Görmüyor musun abi, ben ayıyı değil, ayı beni oynatıyor!.



DAĞDA eşkiya idi. Sonu ne oldu dersiniz?... Beyhude düşünmeyin, bu kadar hayal masallarda bile yoktur. Eşkiyanın âkıbetini ben söyliyeyim sizlere: Demokrat Parti Meclisine mebus oldu!

Ama, bir bakıma namuslu adamdı doğrusu: Eşkiyalığını saklamazdı kimseden!

Bir gün, Ferit Melen'e yüreğini açtı. Ferit Melen'i bildiniz değil mi? C.H.P. nin Van mebusu...

— Gardaş, bahıyorum, bizimkiler boyuna Suriye'ye, Beyrut'a gidirler... Ule ne var bu Arabistanda dedim?.. Güldiler.. Gel de göresin dediler... Yazdılar bir istida... Yapıştırdılar iki pul... Eh, bizde bir zehmet edip attık imzayı... Sonra efendime deyim, maliyeden verdiler bize iki seksenden üç bin liralık dolar... Sonra gardaşım, bizimkilerden birinin otomofili vardı... Kurulduk üç kişi, ver elini Beyrut... Onlar incik aldılaaar, boncuk aldılaaar... Bizde öyle takıp takıştıracak kimse yok... Rahmetli Ekinci demişti hani: Şarkın süsi silâh!... Tuttuk, dolarları yine Türk parası yaptık... Ule ule ule, bizim üç bin kâğıt etti mi sana on beş bin!... Parmağım ağzımda kaldı vullaha da, billâha da!... Neye min şaştım diyeceksin... Gardaşım, mâlûm, biz eşkiyayız... Bunca yıl dağda kervan vurmuş, adam soymuşuzdur... Ama canımızı dişimize takarak, kellemizi koltuğumuza alarak!... Yine de böylesine rahat, böylesine katmerli kazanç görmemişimdir!

Ferit Melen bu hikâyeyi nerede anlattı, bilir misiniz?... 1958 Bütçe Komisyonunda!

Ne söyliyeyim, hırsızlıktan, eşkiyalıktan, kaçakçılıktan yüzü kızarmayan D.P. mebuslarına Yassıada güneşinde kızarmak kısmetmiş!

BİR gün, Abdullah Efendi lokantasında öğle yemeğindeydim. Listeye bakarken masalarda bir ayaklanma oldu: Cumhurbaşkanı Celâal Bayar gelmişti. Ayağa kalktım. Biraz gözleri, biraz kaşları, biraz da burun deliklериyle müşterileri süzdü. Sonra, iki elini hafif uzatarak bir dâvet işareti yaptı bana... Gittim ve saygı ile selâmladım.

— Yemedinizse beraber yiyelim...

— Emredersiniz...

Ortada o, solunda yaveri, sağında ben, oturduk.

Garson ayakta el pençeydi.

— Ne yiyeyim?... Siz buranın her günkü müşterisisiniz!

Doğru, her günkü müşterisiyimdir. Ama nereden biliyordu?... O her günkü müşterisi değildi ki...

— Bilmem, dedim, ne seversiniz?

Konuşmamız, sonuna kadar hep böyle geçti: Tatsız ve düşük!

Kahvelerimizi içerken sordu:

— Akbaba nasıl?...

Gülümsiyerek:

— İyidir efendim, dedim...

Az daha:

— Ellerinizden öpüyor da diyecektim, tuttum dilimi...

Ama konuşmamız bitmedi. O:

— İftihar ettim, dedi.. Bu yıl (......) lira gelir vergisi vermişsiniz!

Sahiden şaşırmıştım: Sayın Cumhurbaşkanı; haftalık mizah mecmuası Akbaba'nın devlete ödediği gelir vergisini lirası lirasına tastamam biliyordu!

Kelimeler dilimde düğümlenerek kekeledim:

— Evet efendim, ben de iftihar ediyorum... Bu parayı, tüten bir baca, dönen bir çark değil, şu nasır tutmuş iki parmak arasındaki kalem veriyor!

Kaşları biraz daha kalkmıştı Bayar'ın:

— Eskiden de böyle vergi verir miydiniz Yusuf Ziya bey, diye sordu.

— Hayır, dedim.

— Demek iktidarımız size mecmuanızı bu kadar satın alacak zengin insanlar hazırlamış. Memlekette umumî refahtan siz de hissenizi bol bol alıyorsunuz... Acaba bunun karşılığı yok mudur?... Size bu kazancı sağlıyanlara biraz daha yumuşak, biraz daha tatlı olamaz mısınız?...

Gözlerimi masaya indirdim. Sesimde hiç yürek çarpıntısı belirtmemeğe çalışarak:

— Olabilir efendim, dedim, olabilir... Ancak, devletime ödediğim sizi de beni de sevindiren vergi çoook azalır!

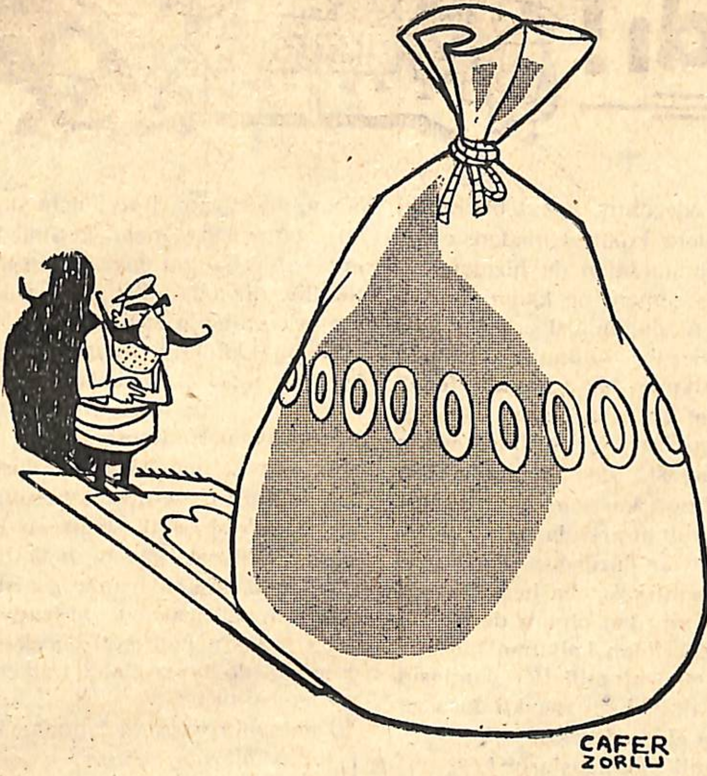
Sustu. Fena sustu. Acı sustu. Ayağa kalktık. Elini uzatmadı. Ben, saygıların en soğuğu ile başımı eğdim, o ne yaptı, görmedim...

Göz nurumuzun, alın terimizin vergisini bile soran, o rakamları kafasında sıkı sıkı tutan bu adam, yetmiş beş yaşında bir Cumhurbaşkanı idi ha?...

Bereket versin kendi adını, son gecesinde kendisi koydu: Komiteci!

Yusuf Ziya ORTAÇ

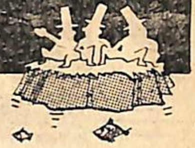
Millî Birlik sözcüsü: «Madrabazların Allahı paradır!»



Madrabazın kıblesi!



YAZISIZ



YASSIADA Şarkısı

— Tevfik Fikretin «MİLLET ŞARKISI» na naziredir —

Bir anda bütün servetimiz uğradı kahra,
Milyonlarımız uçdu ki, konmuştu emeksiz!
Vaktiyle kaçıp gitse idik başka diyara,
Can düşmanı, kan düşmanı, şan düşmanıyız biz!

Minnet yolu, şakşak yoludur tuttuğumuz yol,
Ey sevgili şak şak nice yıllar yaşa, varol!

*

Dert ortağım Adnan, sana muhtaç, ona yanmak,
Yanmak ona, sızlanmak o bî akla vazifen!
Dâim sırıtan çehresi solgun, çöküyor bak!
Kurtar bu ağır yükten o bîçareyi lütfen!

Belkim o kızarmaz yüzü tükrüklüyor erler,
İmdad edemez kimseler, encâmı mukadder!

*

Halkın ne çıkar aç ve susuz benzi sararsa,
Zulmün ki kasap süngeri silmiş yüzü vardır!
Hayrumma beleşten öte dünyada ne varsa,
Kaydetme, bu mülkün nice bin öksüzü vardır!

Minnet yolu, şak şak yoludur tuttuğumuz yol,
Ey sevgili şak şak nice yıllar yaşa, varol!

*

Gazi paşamız halka nasıl hürmet ederdi?
Yok, olmadı kısmet bize aslâ eserinden.
Bir «Yassı» beşiktir avutan bizleri şimdi:
Yurdun bize sayfiyyesidir son zaferinden!

Artık yalanın, martavalın hiç biri sökmez,
Beyhude çalıştık bu vatan bir daha çökmez!

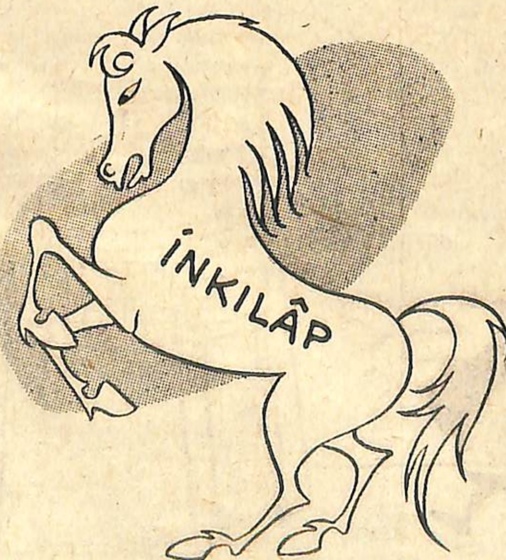
*

Alçaklığın âlâsını yaptık dökerek hûn,
En tatlı safahatleri sürdük, bu ne devlet!
Şehvetse de rüşvetse de artık yeter olsun,
Artık yeter olsun yapılan bunca rezalet!

Minnet yolu, şak şak yoludur tuttuğumuz yol,
Adnan gidiyor, sevgili Suzan, yaşa, varol!

İbrahim DELİDENİZ

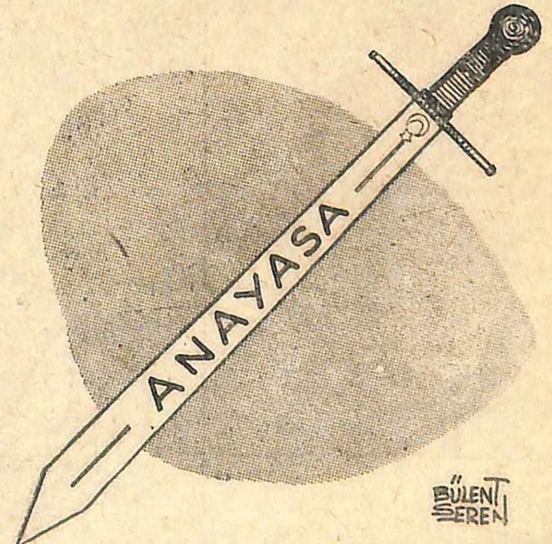
Türk Milleti üç şeyini vermez :



At..



Avrat...



Pusat!

Bir temel daha atıldı!

Adnan Veli



YASSIADA'da o sabah epice hazırlık vardı. Tutukların güneşlenmiye çıkarıldıkları arsanın ucunda, Kemal Aygün'le Celâl Yardımcı, habire toprağı kazıyorlardı. Samet Ağaoğlu da arada bir talimat veriyordu:

— Çocuklar, tam şu tuğlanın olduğu yere kadar kazdıktan sonra, şu tarafa dönersininz. Beyaz taşın durduğu noktaya kadar gelirsiniz..

Aygün, kazmayı bırakıp sağ elinin şehadet parmağıyla alnındaki terleri sildi:

— Bu kadarı kâfi, dedi. Zaten eni, iki metreden fazla olmamalı demişti beyfendi..

— Pekâlâ, sen bilirsin... Tören kaçta?..

— Saat onda diye kararlaştırılmıştı... Neredeyse çıkıp gelirler...

Yardımcı boyuna kazma sallıyordu. Toprağa 15 - 20 sefer daha vurduktan sonra:

— Öffff!... Yoruldum artık dedi. Herkes kendi üzerine düşeni benim kadar yapacak olsa, bu ada çoktan cennete dönerdi, dedi..

O gün Yassıada'da teneffüshanenin —yani güneşlenme arsasının— bitişiğine modern bir aptesane inşası için temel atma töreni yapılacaktı. Tutukların, muhafız nezaretinde ikide bir içeriye götürülüp getirilmesi eziyetli olduğu için, arsaya bir helâ yaptırılması uygun görülmüştü. Bu sebeple tertiplenen törende Menderes, temele ilk harcı koyduktan sonra, bir de nutuk söyliyecekti. Saat on'a doğru koğuşlardaki tutuklar, yavaş yavaş tören yerine gelmiye başladılar. İçlerinde en keyiflisi Sebati Ataman'dı. Kalkınma hareketlerinde daima Menderes'in yanında olmayı, onun her dediğini yürekten alkışlamayı, hayatının büyük saadetlerinden saydığı için, o günkü törende de kendini göstermek üzere âdeta sabırsızlanıyordu. Tutuklar, kazılmasına başlanan yerin etrafında çepeçevre sıralandılar. Koraltan, başına güneş geçmesin diye, gazete kâğıdından bir kukulete yapıp kafasına giymişti. Emin Kalafat tören dolayısiyle o gün hiç kullanılmamış bir Sulka kravat bağlamıştı. Kendilerine bir iş yapmasınlar diye, tutuklara kravat verilmediği halde, o gün Kalafat'a nasılsa iltimas edilmiş, kravat bağlamasına bir saat için izin verilmişti. Saat tam on olduğu vakit, silâhlı iki bahriye erinin arasında Menderes çıkageldi. Beşûş bir çehre ile arkadaşlarını selâmladı. Saçları adamakıllı beyazlaşmıştı. Bundan da Suzan'ın hasretliğine kolay kolay dayanamadığı anlaşılıyordu. Kazılan noktaya kadar yürüdü. Orada durup etrafındakilere bir daha baktı Sonra cebinden, dörde katlanmış bir kâğıt çıkarıp, nutkuna başladı:

— Sevgili arkadaşlarım, aziz vatandaşlarım!

Hepinizi coşkun bir sevgiyle, derin bir samimiyetle selâmlıyorum. Şurada teşkil ettiğiniz muhteşem manzara karşısında, sizlere hizmet etmeyi, hayatımın nâdir fırsatlarından biri diye telâkki ediyor ve adamızı imar etme arzusuna, artan bir heyecanla sarılıyorum.

Arkadaşlarım,

On yıldır sürüp gelen kalkınma politikamız, bugün burada da yeni bir eser daha veriyor. Bu helâyı beğenmiyecek ve ileri geri tenkid edecek nankörler elbet zuhur edecektir. Fakat biz bütün tenkidlere kulak asmadan, eserimizi tamamlayıp da hizmete açtığımız zaman, ne kadar faydalı bir iş gördüğümüzü ergeç takdir edeceklerdir. Kalkınan Türkiye'nin kalkınan bir adasında, teneffüshane helâsına karşı milletçe duyulan ihtiyaç, bizi bu eserin yaratılması, hem de muhakkak yaratılması kararına götürdü. Refik Koraltan arkadaşımız, öteden beri söyler dururdu. Partimizin helâ politikası, başlıca faaliyet sahalarımızdan olmalı derdi. Helâ bakımından kalkınan bir Türkiye, medenî milletler camiasında lâyık olduğu mevkii kısa zamanda elde edecektir.

Sevgili vatandaşlarım!...

Sizin gibi, canına düşkün, boğazına düşkün arkadaşlarımız için bizlerin yapmıyacağı fedakârlık yoktur. Bahusus Koraltan arkadaşımız bu ihtiyacı, bizlere müteaddit defalar hatırlatmıştır. Bizler de bu maksatla, bu mutlu teşebbüse girişmiş bulunuyoruz.

Arkadaşlarım,

Bugün burada temelini atacağımız şu lüzumlu eser en kısa zamanda yükselecek ve hizmete açılacaktır. Bu eserin hususiyetleri üstünde sizlere bilgi vermek isterim. Bu eser, gayet geniş bir kabine ile üç adet idrar hokkasını ihtiva edecektir.

Uzmanlarımızın tesbit ettikleri plâna göre, kabine dahilinde, sağa sola rahatça hareket etmek için, duvarlar arasında gerekli mesafe bırakılmıştır. Ayrıca musluğun üstüne 30 X 40 ebadında bir de tuvalet aynası asılacaktır.

Helânın klozet'i ceviz kaplama olacak ve altı üstlü cilâlanacaktır. Sifon, sifon zinciri ve zincir sapları, tamamen memleketimizde imal edilmiş olup emsalinden üstündür. Böylelikle bir miktar döviz tasarrufu da sağlanmıştır.

Kabine dahilinde ayrıca hanımlar için bir adet pisuvar bulundurulmasını da, Nazlı Dılabar ve Nuriye Pınar hanımefendilerin de aramızda bulunduklarını düşünen hükûmetiniz uygun görmüştür. Ancak şimdilik soğuk su ile istimal edilecek olan bu helâ, ileride, mali imkânlarımız genişlediği zaman, sıcak su tesisatiyle daha modern hale getirilecek ve eserimiz de biraz daha mükemmelleşecektir.

Kabinenin yanında bulunan idrar hokkalarına gelince:

Bunlardan iki tanesi normal cesamette olup, bir tanesinin alt kısmı ileriye doğru biraz uzatılmıştır. Bu da, Refik Koraltan, Ağâh Erozan gibi arkadaşlarımızın, ihtiyaçlarını görürken göbeklerinin duvara değmemesini temin etmek içindir. Koraltan gibi padişah yataklarında yatmış, saray eşyaları içinde büyümüş bir arkadaşımız için, altı uzuncana bir idrar hokkasına yapılan yatırım fazla görülmemiştir!

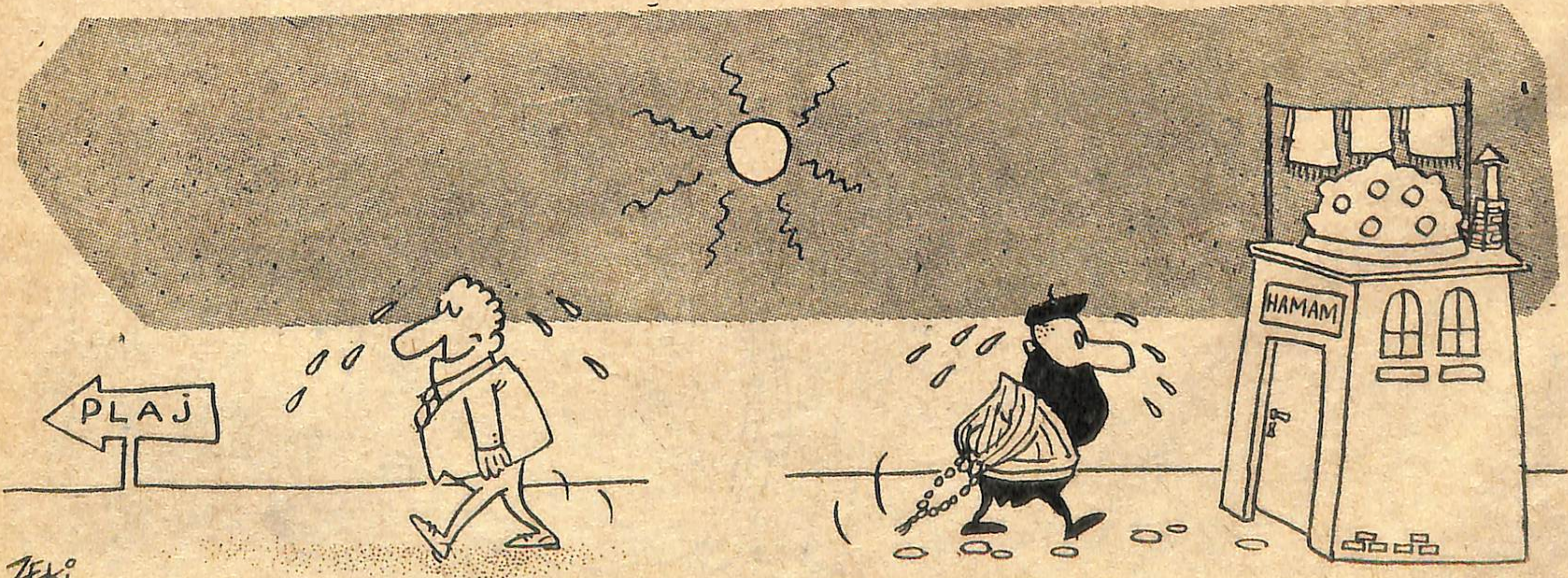
Koraltan, başını önüne eğmiş, ellerini göbeğinin üstünde kavuşturmuş, parmaklarını birbirine geçirmiş, başparmaklarını da birbirinin etrafında döndürmiye başlamıştı. Bir yandan gülümsüyor, bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu:

— Estağfurullah, estağfurullah...

Menderes konuşmasına devam etti:

Sayın arkadaşlarım,

Muhalefet şimdi bizim yarattı-



ğımız bu esere karşı da bütün bo razanlarını öttürmiye başlıyacak, bütün kalemlerini işletecektir. Ama bizi yolumuzdan döndürmiye muvaffak olamıyacaktır. Çünkü biz memlekete hizmet ettiğimize inanıyoruz. Yarattığımız şu eserin günlük iş hacmine gelince... Biz, bu hususu, Almanya ve İngiltere'deki emsalini tetkik ettirerek tâyin eyledik. Medeni memleketlerde, helâ sifonlarının boşaldıktan sonra tekrar dolması 45 ile 50 saniye arasında vuku bulurken, eserimizdeki sifon 15 saniye gibi bir zamanda tekrar dolacaktır. Böylelikle ayni sifon dakikada dört defa, saatte de 240 defa dolup boşalmak suretiyle hizmet görecektir. Ama bu husus, helâyı istimal eden şahsın, kabine dahilinde geçireceği işgal müddetine de bağlıdır. Bu müddeti kabil olduğu kadar kısa tutan arkadaşlar, dolayısiyle helânın verimini arttırmış olacaklardır. Bütün arkadaşlar için hesapsız kolaylıklar ve rahatlıklar sağlıyacak olan eserimizin sıhhat ve saadetle kullanılmasını dileyerek temele ilk harcı koyuyorum...

Yassıada garnizonunun mutfağından temin edilen bir hoşaf kepçesi, mala vazifesini görüyordu. Sapın ucuna da, Sebatî Ataman, kırmızı pijamasının paçasından kestiği ince bir şeridi fiyong halinde bağlamıştı. Menderes kepçeye uzanarak içine biraz harç koydu ve arkadaşlarının alkışları arasında harcı toprağa boşalttı.

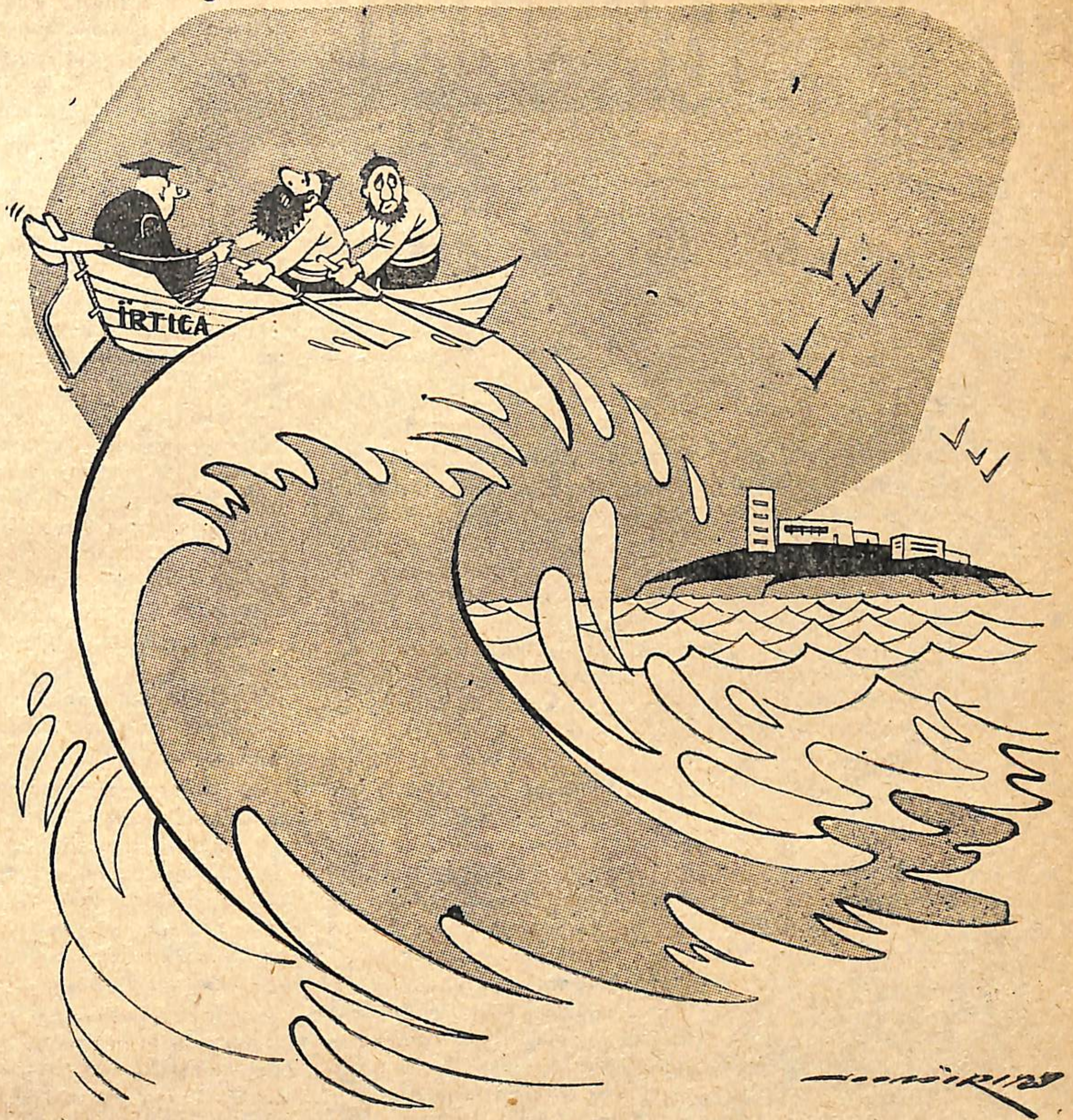
Hepsi, beyefendiyi alkışlıyordu. Yalnız Sıtkı Yırcalı, bir köşeye çekilmiş, kendi kendine mırıldanıyordu:

— Mübarek gene temel atmıya başladı. Zaten onun yüzünden hepimiz Yassıada'ya temel attık. Gene de uslanmadı herif!...

Kemal Aygün, elindeki karavanadan, dâvetlilere, kokteyl yerine, erik hoşafı dağıtıyordu.

Adnan VELİ

Ali Fuat Başgil'e ithaf!



— Ha gayret... Az kaldı!..

Hakiki Çapkın!

Duydunuz mu?... Hakikî çapkın hırsız yakalanmış!...

Hani her şey aklıma gelirdi: Sahte âlim, sahte şair, sahte mühendis, sahte polis.. Ama sahte hırsız, hayır... Hırsızın da taklidi çıkacağını hiç düşünmemiştim doğrusu!

Şimdiye kadar yakalanan çapkın hırsızlar hırsızlığı mı taklit etmişler, yoksa çapkınlığı mı?...

Dediğine göre, Çapkın Hırsız, daha çok Amerikalıları soymuş! Haaa, bunun çapkınlıkla değil, sadece politika ile ilgisi var. Amerikalıyı bütün dünya soyduğuna göre, bu da milletlerarası bir siyasî hırsızlık demek!

Mesele karışıktır, incelenmeğe değer.

*

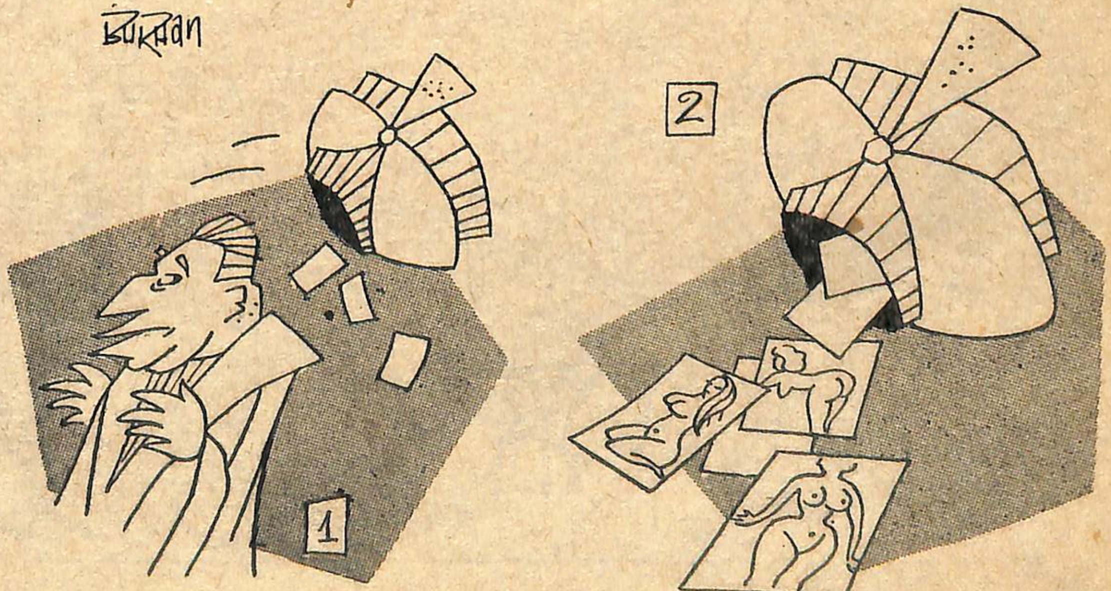
Güzel sanatlar lisesi!

Gazetelerde okuduk: Bir de Güzel Sanatlar Lisesi açılacakmış... Açılsın, sahiden seviniriz. Ancak merak ettiğimiz bir şey var: Şimdiki Güzel Sanatlar Akademisinin derecesi nedir?... Lise üstü, yâni yüksek okul mu? Yoksa lise altı, ilkokul mu?...

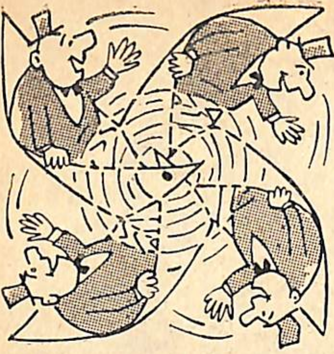
İlkokulsa, eh, mesele yok, oradan çıkanlar liseye girerler. Liseyi bitirenler için de elbet bir Güzel Sanatlar Fakültesi açılır.

Ama, ya iş tersine ise?... Ya biz güzel sanatların temelini atmadan çatısını kurmuşsak?...

Son yılların temelsiz sanatına bakılırsa korkumuzda haksız sayılmayız galiba!



Bir kavuk devrildi!



FIRILDAKLA Röportaj

★ Yazan : FEHİMOĞLU ★

BEN kendimi bildim bileli, fırıl fırıl dönen adamlar tanırım. Bunlara ilkin yedi, sekiz yaşlarında okul sıralarında rastlamıştım. Okulda bir öğretmenin yolunu keserler:

— Efendim, derler, bizim sınıfa siz gelin. Siz bize ders verin. Biz öğretmenler arasında en çok sizi seviyoruz. N'olur öğretmenim...

Sonra gider başka bir öğretmene aynı şeyleri söylerlerdi.

Büyüdükçe başka başka, ayrı yapıda fırıldaklar gördüm. Belli bir erek için durmadan dönüyorlar, para kazanmak için fırıldaklık yapıyorlar.

Bunların arasında erkeği, dişisi; varlıklısı, yoksulu; cahili, âlimi her çeşidi var. İnsan, bu fırıldakların dönmesi yüzünden evinde, işinde, sokakta, yani her yerde rahatsız olur. Çünkü bunlar her yerde, her zaman dönerler.

Hani belki bir hastalıktır, diyelim, dönmeden duramıyorlar. Bâri bu işi evlerinde yapsalar, gizlice yapsalar neyse. İlle herkesin için de dönecekler, en kalabalık yerlerde, vatandaşın işinin en çok olduğu yerlerde ona buna çarparak dönecekler. Kimbilir kaç fırıldak size de çarpmıştır. Onları siz de tanırsınız elbet.

Hele bir zamanlar bu fırıldaklar işleri iyice azıtmışlardı. Kendileri döndükleri gibi, bütün vatandaşların da dönmesini istiyorlardı. Bunun için rica ediyorlar, yalvarıyorlar, korkutuyorlar, olmazsa insafsızca saldırıyorlar. Onlara göre dönmek olağan bir şey, asıl dönmemek bir hastalık. Hani hatır için yapılıverecek bir iş de değil ki, dönüp kurtulasınız. Bir kere dönmeye başladınız mı, artık durmak yok.

Bu fırıldak gibi dönme hastalığının nedenlerini, doktorlara, ruhbilimcilere, toplumbilimcilere sordum. Bazı açıklamalar yaptılar. Fakat bakım ve iyileştirme yollarını onlar da pek bilmiyorlar.

Her gün aramızda bizlere çarparak döndükleri halde, bizden çok uzakta yaşadıkları belli olan bu fırıldaklarla konuşmayı kafama koydum. Çok zorlukla bunu başarabildim. Zorluk fırıldakla konuşmakta değil. Çünkü fırıldak, her önüne gelenle, her konuda konuşur. Benim çabam, onu açık konuşturma, içtenlikle konuşturma, fırıldak sırlarını çözme çabası. Yoksa fırıldak zaten konuşmaya can atar.

Emekli bir fırıldağa göre, fırıldaklar ancak fırıldak olmak isteyenlerle açık konuşurlarmış. Fakat bu isteğimi anlatmak için, onların dönmedikleri bir ânı yakalamak gerekirmiş. Dönmedikleri bir ân da olmazmış. Yalnız ve yalnız kazandıkları paraları saymak için ara sıra dururlarmış.

Bütün bu gerekleri yerine getirdim. Para sayan bir fırıldağa yaklaştım. O, beni görünce paralarını saklayıp hemen dönmeye başladı. Ben yılmadım istediğimi açıkladım ve sordum:

— Acaba niçin dönüyorsunuz?

Fırıldak rahatlıkla karşılık verdi:

— Siz niçin dönmüyorsunuz?

Başkası bana ayni şeyi sorsa güler geçerim. Ama soran bir fırıldak, yani bir hasta. Niçin dönülmemek gerektiğini bilmez, anlatmam gerek:

— İki günlük ömür için bu fani dünyada...

O hemen sözü ağzımdan kaptı:

— Buna fâni dünya denmez. Menfaat dünyası denir.

Fırıldağın bu sözü karşısında yolu değiştirdim. Başka türlü konuşmalıydım. Bu sefer şöyle sordum:

— Durmadan dönüyorsunuz. Peki başınız dönmüyor mu?

Bu baş dönmesi sözü fırıldağı kızdırmıştı. Dönmesine devam ederek şöyle karşılık verdi:

— O nazariye çok eskidi. Fırıldakların başlarının dönmediğini sen da ha öğrenemedin mi? Biz fırıldakların bazan yere kapandığımız olur, fakat o, baş dönmesinden değildir. Biz dönme merkezlerimiz yakınımızdan geçerken hemen kapaklanırız. Ayaklarına doğru kapanır, dönme merkezimizi översiz. Kalkar yine döneriz. Kapaklanır överiz, kalkar fırıl fırıl döneriz. Bu dünya övme - dönme dünyasıdır. Öveceksin öveceksin, döneceksin... Döneceksin, döneceksin, öveceksin.

Fırıldak dönüyor, döndükçe açılıyordu. Ben artık dayanamaz oldum.

— Yeter, dedim. Artık sizi dinleyemiyeceğim. Fena halde başım dönmeye başladı.

Fırıldak bir kahkaha attı, bir kahkaha attı ki, sormayın. Bu kahkaha sesine uzaktan, yakından bir sürü fırıldak geldi. Şimdi hep birlikte dönüyorlar. İlk tanıştığım fırıldak beni ötekilere gösteriyor:

— Bunun başı dönmüş, diyor. Beni biraz seyretti de... Hah, hah hahaaaay...

Bana bakıp bakıp gülüyorlar. Nerdeyse katılacaklar. Benim başım daha çok dönmeye başladı. Bu sırada fırıldaklardan biri bana şöyle dedi:

— Doğrusu güzel dönüyorsunuz. Sakın durmayın. Eğer dönmeye devam ederseniz, hem başınızın dönmesi geçer, hem de fırıldak sırlarını öğrenirsiniz.

Ben farkında olmadan onlara uymuşum. Başım biraz dönünce kendimden geçip dönmeye başlamışım. Fırıldaklar anlatıyor:

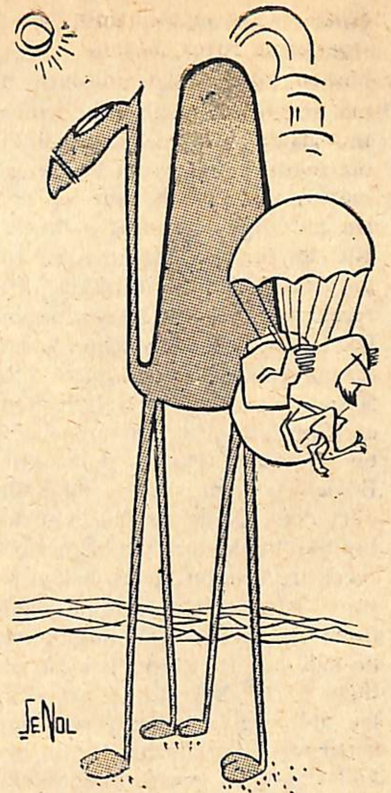
— Gözünüzü dört açın, kendinize bir dönme merkezi arayın. Zaten siz biraz iyice dönebilirseniz biri gelir size merkezlik eder. Bakın bizim birer merkezimiz vardır. Biz onlardan, onlar bizden gözlerini ayırmaz.

Benim aklıma geldi, sordum:

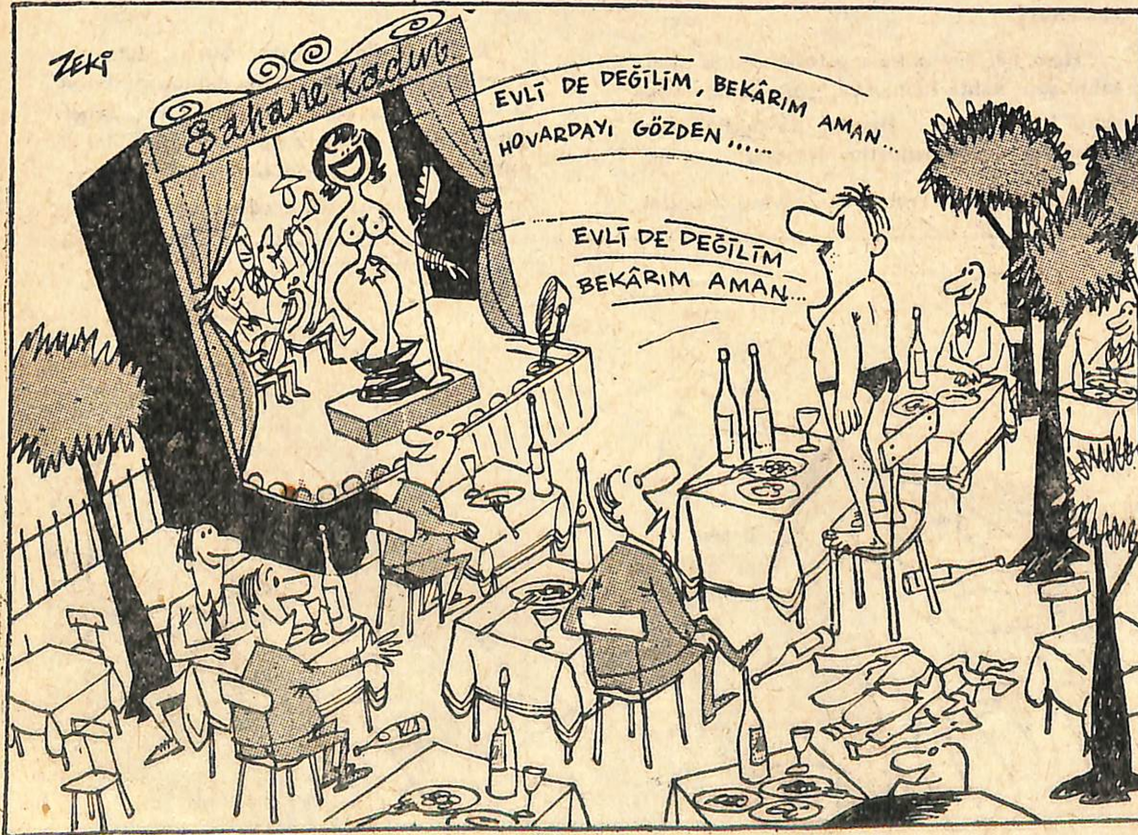
— Siz, dedim, evvelce bu tarafa doğru dönüyordunuz. Şimdi şu tarafa doğru dönmeye başlamışsınız.

Cahilliğime gülüyorlar:

— Evet, dediler. Biz duruma göre sık sık yön değiştiririz. Bakın



YAZISIZ



Hariçten gazel!

şimdi biri size bakıyor. Belki onu kendinize merkez yapabilirsiniz. Çabuk ayaklarına doğru kapanın. Çabuk, aman çabuk, yahu gidiyor...

Ben şaşırdım, olduğum yerde durdum. Fırıldaklardan biri kendini yakınımızdan geçen adamın ayaklarına attı, çevresinde dönmeye başladı.

Ben, ilk şaşkınlık geçince gene dönmeye başladım ama, artık gözden düştüğümü de anladım. Çünkü kapaklanmayı beceremedim. Fırıldak anlatmaya başladı:

— Sen, dedi, böyle gidersen hiç bir zaman iyi bir fırıldak olamazsın. Düzenli dönmelisin, yoksa kim senin başını döndüremezsin. Fırıldaklık, çevresindekilerin başını döndürme san'atıdır. Bize bakanlar bizim başımızın döndüğünü sanırlar, oysa ki bu yanlıştır. Fırıldağın dönmesine bakanların başı döner asıl. Biz yakaladığımız dönme merkezlerinin başlarını döndürmeden bırakmayız. Başı dönen yuvarlanır gider, o zaman yeni dönme merkezleri ararız. Yani sizi tutan, bir fırıldağa bel bağlayan dönme merkezinin başı, ne kadar çabuk döner yuvarlanırsa, fırıldak o kadar başarı kazanmış demektir. Fırıldağın yıkmayacağı kuvvet yoktur. Yıkılan devletlerin, devrilen hükûmetlerin, düşen iktidarların hesabı bizden sorulmalıdır.

Ben de onlarla birlikte döndüğüm halde, anlattıklarını iyice kavradım. Çünkü çok açık anlatıyorlardı. Anlatan fırıldağa sordum:

— Bay fırıldak, çevresinde dönüp de başını döndüremediğiniz kimse oldu mu?

— Pek sanmıyorum ama, bütün tarihte başı dönmeyenler çok çok, beş - on kişiyi geçmez. Bazı sorumluların başlarını döndüremeyişimiz, fırıldaklık hünerimizin azlığından değildir. Başı dönmeyenler, bizim, onların çevrelerinde dönmemizi yasakladılar, bize merkezlik etmek cesaretini gösteremediler. Eğer dönmemize göz yumulsaydı, onların da başlarını döndürüp yerlere serecebimizden kuşkunuz olmasın. Bu noktayı mesleğimizin şerefi bakımından unutmamak gerekir.

Fırıldağa bir şey daha sordum:

— En iyi fırıldak nerede yetişir?

Fırıldak:

— Fırıldağın kötüsü, yeteneksizi görülmemiştir. Bu türün hepsi hünerlidir. Fırıldakların, akıllara durgunluk veren buluşları vardır. Zekâları çok keskindir. Tutumları herkesten başkadır. Fırıldak işine akıl sır erdirene aşkolsun. Yalnız şöyle bir şey akla gelebilir: Çalıştığımız bazı ülkeler bizim yaşamamıza uygun olmayabilir. Olabilir ki bazı yerlerde dönenin kulağından tutup bir köşeye atıverirler. O zaman şartlar olgunlaşır, oralara birkaç nöbetçi bırakır, yaşamamıza uygun ülkelere üşüşürüz.

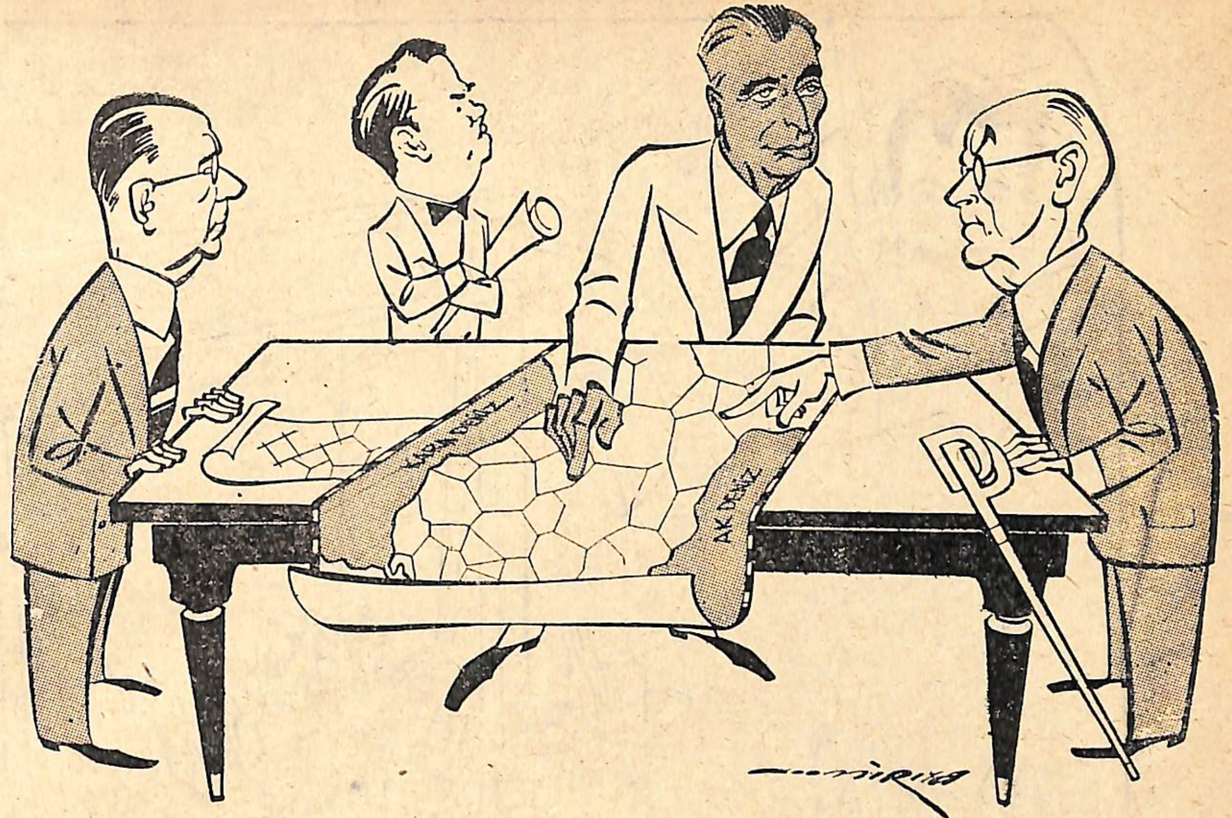
Ben artık dönmeyi bıraktım. Fırıldakların birçok sırrını öğrenmiştim. Son olarak şunu sordum:

— Bizim ülke nasıl?

— Düne kadar çok iyiydi. Denebilir ki fırıldaklık en şa'şalı çağını idrâk etmiştir. Çok saygı görüyorduk. Dönme merkezi bulmakta hiç zorluk çekmezdik. Hamdolsun hepsinin başlarını döndürdük. Hem öyle döndürdük ki, yıldırımla vurulmuş gibi düştüler, pestil gibi serildiler. Ama iki üç aydır yüzümüze bakan yok. Dönme merkezi bulamıyoruz. Halbuki bütün gücümüzle dönüyoruz. İnanın, şimdiye kadar böyle dönüş, böyle fırıldaklık duyulmamış, görülmemiştir. Dönekliğimizin vınlamaları kulakları sağır ettiği halde, kimse bizi çevresine sokmuyor. Ama bütün gücümüzle çalışmaktan bir saniye bile geri kalırsak fırıldaklık bize haram olsun!

Fehimoğlu

Düşüklerin binlerce bağ, bahçe, arsa aldıkları anlaşıldı. (Gazeteler)



Bayar — Hudutları kesmekten başka çare yok! Öbür arkadaşlara toprak kalmadı...

Acı tatlı

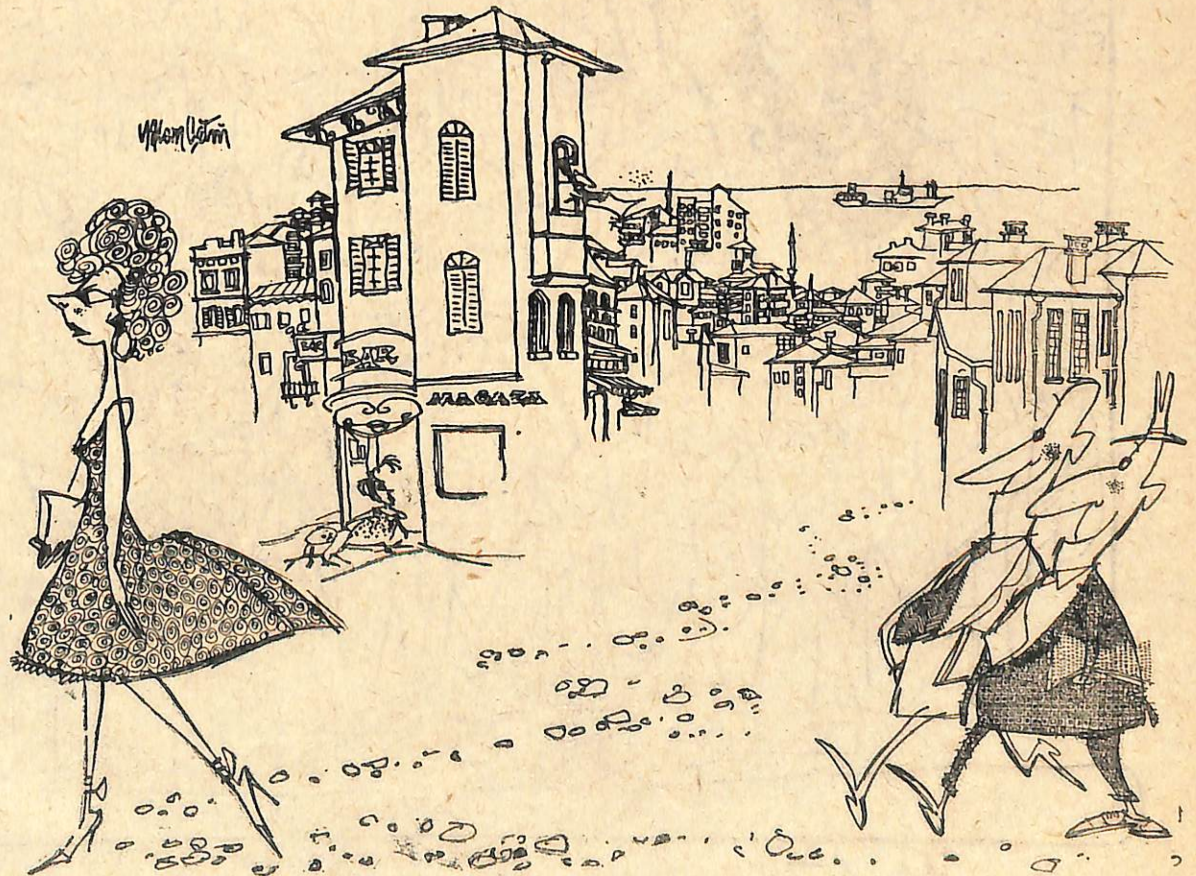
Şişman, göbekli bir politika zengini idi. Yemek yiyordu. Abdullah Efendi Lokantasında. Garsona sordu:

— Tatlılardan ne var?

Meşhur Mina ellerini oğuşturarak:

— Efendim, dedi, sever misiniz acaba, yassı kadayıfı var...

Yassıyı duyan kalantor cevap bile vermeden yerinden kalkıp yürüdü.



— Sen bu kızı silâhlarını teslim etmeden önce görecektin azizim!...

Bazı hamamcılar vatandaşları soyuyor. (Gazeteler)



Garson — Bu adamlarda iş yok beyim, hamamdan gelmişler!

HIRSLI POLİTİKACILAR

8

TURHAN SELÇUK














































PARİS'teki meşhur Ritz Otelinin sahiplerinden biri önemli bir ziyarete gidiyordu. Birdenbire başlayan yağmur yine birdenbire geçmişti ama adamcağızın cici iskarpinleri de berbat olmuştu. Hemen oracıkta seyyar bir boyacı vardı... Suratı da ünlü iş adamına hiç yabancı gelmiyordu. Daha evvel, kendi otelinde pekâlâ çalışmış olabilirdi. Gerçi Paris koca şehirdi ama, yine böyle sudan bir vesileyle karşı karşıya gelmiş olabilirdiler.

Bir boyacı ile bir müşteri arasında her çeşit sualin sorulması ile her çeşit cevabın verilmesini gayet normal karşılamak icabediyor. Karşı tarafın, sorulara sımsıkı sarıldıktan sonra memleketin iktisadi durumunu yana yakıla tenkidle, ailevî sıkıntılar üzerinde ısrar ede ede ve uzun uzun duracağından emin olabilirsiniz.

Otel sahibi, dünyanın en tatlı insanlarından biriydi... Ama boyacı ile ayni fikirde değildi.

— «Ümitsizliğe kapılmamak lâzım» diye mırıldanıyordu. «Bakın, size çok yerinde bir misal: Ben, on sene evveline kadar sizin gibi boyacılık yapıyordum. Şimdi ise koskoca bir otelin sahibiyim.»

Boyacı, boyadığı iskarpinlerin son rötuşunu yapmakla meşguldü. Mütevekkil bir ifadeyle başını kaldırıp kodaman müşterisine şöyle bir baktı:

— «Garip tesadüf... On sene evveline kadar ben de otel sahibiydim. Şimdi ise boyacılık yapıyorum.»

★

Maurice Dekobra anlatmıştı. Kölenin birini tam üç defa üst üste arslanların bulunduğu demir kafese atmışlar. Her defasında da sağ salim çıkmağa muvaffak olmuş. Hem öyle bir çıkış çıkıyormuş ki vücudunda yara bere değil en ufak bir tırmık bile görülmüyormuş.

İlgili muhafız hayretler içinde. Heyecanla koşuyor ve durumu âmirine anlatıyor. Hayret etmek sırası bu sefer onda:

— «Getirin bana köleyi» diye bağırıyor.

Götürüyorlar.

— «Ölümü üstüste üç defa yenmeğe muvaffak olduğun için sana hayatını bağışlıyorum. Âdet böyle çünkü. Yalnız, söyler misin bana bu işi nasıl becerdin?»

— «Çok basit efendim. Arslan beni parçalamak gayesiyle üzerime üzerime geldikçe kulağına eğilip bazı şeyler fısıldıyordum.»

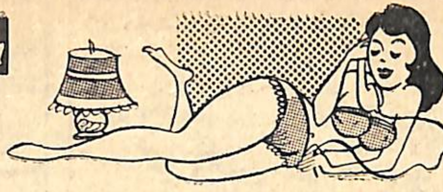
— «Neymiş bu bazı şeyler?...»

— «Zannettiğiniz kadar mühim değil... Buradan sağ salim çıkarsam hayvanları koruma cemiyetini kurup bütün haklarınızı savunacağım diyordum.»

★

Ünlü bir müellifin itirafı: Henry de Montherland şöyle diyor:

Pitigrilli'den Karışık Kom Posto



Adnan Tahir

— «Rabelas mı dediniz?... Bir tek satır bile okumadım. Candide mi?... Haberim yok. Voltaire de öyle... Göz gezdirmeğe bile vakit bulamadım.»

Montherland'ı bu samimî açıklamalarından ötürü hor görmemek lâzım. Klâsikler hakkında fikir yürütmek için eserlerini tetkik etmeğe hiç mi hiç lüzum yok. Aklınıza eseni söyleyebilirsiniz. Dinleyenlerin size hayran kalacağı muhakkak. Zira bu konuda onlar da en az sizin kadar cahildir.

★

Tıp Akademisinin bir ihtarı:

«Yemek saatlerinde birine telefon etmek cinayet işlemek gibi bir şeydir. Karın doyurmakla meşgul bir adam üzerinde telefon zilinin yaptığı tesir çok korkunç oluyor. Faal vaziyetteki mide derhal tekallüs edecek, sinir sistemi de yay gibi gerilecektir. Durumun tekerrürü akıl hastalıklarına olduğu kadar kalp sektelerine de yol açabilir.»

Bu ilmî ikazı yüksek sesle okuyan mâruf bir şarkıcı yanındakilere dönüp şöyle dedi:

— «Elimde iki yüz kişilik bir liste var. Bunların hepsine her gün yemek vakti telefon etmek isterdim ama imkânsız.»

— «Niçin?...»

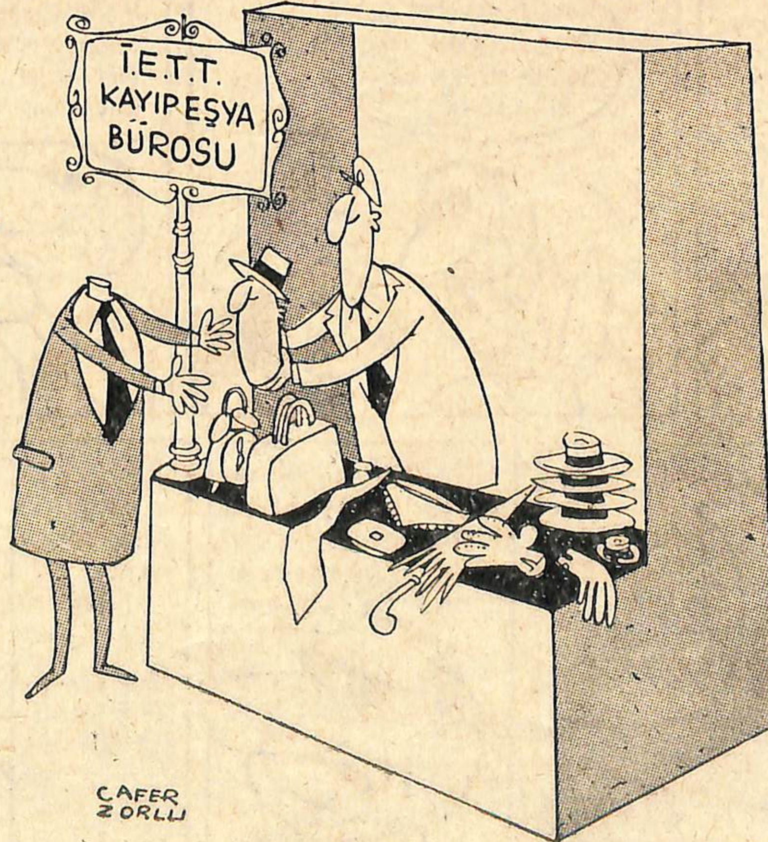
— «Bu heriflere yemek vakti telefon etmek ancak benim yemekten kalkmamla kabil de onun için.»

★

Yalnız Avrupa'nın değil belki de bütün dünyanın en genç ve en şöhretli romancısı Françoise Sagan anlatıyor:

— «Genç bir kadın tasavvur edin. Ama tasavvur ettiğiniz kadının Fransız ve Paris'li olduğunu da unutmamak lâzım. İçinde yıldızlar uçuşan kocaman kocaman gözler. Ucu hafifçe yukarı kalkık haşarı bir burun. Pürüzsüz bir boyun. Böyle böyle bir çift göğüs. Sonra incecik bir bel. Daha sonra yürürken ses duvarını aşan kalçalar... vesaire vesaire. Bu kadın bitkin bir ifadeyle kendini divana atıyor ve telefonu açıyor. Doktoru ile randevusu var ama, kendini gidemiyecek kadar yorgun hissediyor. İşte telefon konuşması: — Doktor, bugün öğleden sonra size gelecektim ama, özür dilerim randevumu iptal ediyorum. Sebep mi dediniz? Gayet basit. Bugün, dördüncü defa soyunamıyacak kadar yorgunum.. Sabahleyin kocama iş bulmak için büyük bir müessesenin umum müdürü ile görüştüm. Daha sonra terziye uğradım. Terziden sonra da kirayı arttıracağına dair haber üstüne haber gönderen apartıman sahibini görmek mecburiyetinde kaldım. Şimdi kocam işe girmiş durumda. Yeni elbisem bir rüya kadar güzel oluyor. Ev sahibi kirayı arttırmaktan vazgeçti. Ama ben de bittim. Size başka bir gün uğrarım olur mu?..»

İ.E.T.T. vasıtalarında eşyalarını unutanlar çoğaldı! (Gazeteler)



YAZISIZ

Darphane!

Cilt hastalıkları mütehassısının odasında:

— Doktorcuğum... Nasıl anlatayım, size... Nah şöyle beşi bir yerde büyüklüğünde bir şeyler döküyordum. Derilerim hep pırıl pırıl kalkıyor. Bir iki gün sonra ateşe konmuş gibi yaralar eriyor. Renkleri de bir tuhaf... Altın sarısı gibi...

Doktor hemen atıldı:

— Aman, hastalağınızı kimseye söylemeyin. Vücudünde gizli darphane işletiyor, diye haciz vazetmeğe kalkarlar...

Alış veriş

Vitrindeki 3000 lira fiatında kürk kap herkesin nazarlarını üzerine çekiyordu. Uzun zaman dükkânın önünde durup kürkü inceleyen genç kız da nihayet içeri girdi ve dükkân sahibine:

— Sizden bir ricam var; dedi. Ben bu kürk kapı satın alacağım, yalnız bunu bana hediye etmek isteyen arkadaşımın sadece 1500 lirası var. Bugün size kürkü sormaya gelince fiatı 1500 dür deyin ve parayı alın. Ben sonradan tekrar gelip 1500 lira daha vereceğim ve kapı alacağım!

Dükkâncı bu teklifi kabulde mahzur görmedi. Hakikaten genç kız biraz sonra bir erkekle geldi. 1500 lira ödediler ve kapı akşam üzeri aldırmak üzere çıkıp gittiler. Akşam üzeri genç kız söz vermiş olduğu gibi yeniden geldi Ama yalnız değildi. Yanında başka bir erkek arkadaşı vardı. Genç kız:

— Bak sevgilim dedi. Ne ucuz bir kap, sadece 1500 lira, bunu bana alır mısın?

Böylece geri kalan 1500 lira da ödendi ve kürkü omuzlarına atan genç kız sevinçle çıkıp gitti.

Bereketli...

İstatistik meraklısı bir adamdı Bir gün sütçüsüne sordu:

— Kaç ineğiniz var?

— İki.

— Ne kadar süt veriyorlar?

— Otuz kilo?

— Günde ne kadarını satıyorsunuz?

— Altmış kilo!...

Sır!

Bay Ârif, Bay Mustafadan alacağını istemeğe gitmişti. Mustafa kendisini bir kenara çekti ve kulağına eğilerek, usulcacık dedi ki:

— Ârifçiğim, size itimat edebilir miyim? Bir şey söyliyeceğim!

— Hay, hay!. Buyurun, söyleyin.

— Fakat, söyliyeceğim sözleri namusunuza tevdi ediyorum.

— Hiç merak etmeyin. Kimselere duyurmam!

— O halde, bilmiş olun ki buraya bir defa değil, bin defa daha gelseniz benden bir para alamazsınız!. Anlaşıldı mı?.

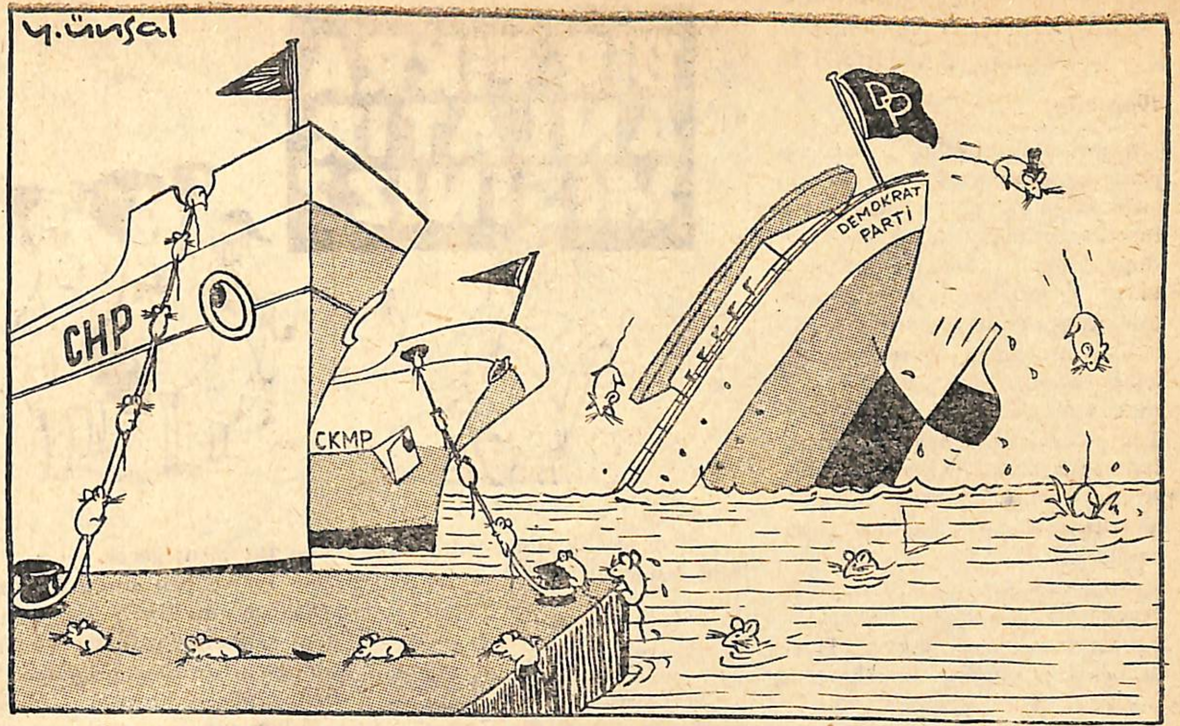
Ağır mektup!

Altan, postahaneye bir mektup götürür. Memur mektubu, alır tartar ve der ki:

— Mektubunuz çok ağır! Otuz kuruşluk bir pul daha yapıştırın.

Altan, gülümser ve şu cevabı verir:

— Öyle ya! Fazla bir pul yapıştırayım da daha ağır olsun, değil mi?



YAZISIZ!



— Seni yalancı seni.. Hani ertesi gece de gelecektin?

Televizyon Şakaları

Çocuklar insana o kadar pahalıya mal oluyor ki, ancak fakirler tedarik edebiliyor.

★

Meşru müdafaa mesafesine girmeden hiç bir telefon direği, bir otomobile çarpmaz!

★

Hayatta ihtiyatı elden bırakmayınız, sevgilinize yazdığınız mektuplara dahi şöyle başlamanız gerekir: «Benim biricik sevgilim ve sayın jüri âzaları.»

★

Bir kadına çenesini kapamasını yahut açmasını söyliyebilecek yegâne adam, dişçisidir.

★

Unutkan Profesör elindeki fırçaya bakıp:

— Hay Allah dedi, bir sakal traşı olmalıyım artık...

★

Karısını döven Bostonlu bir kocaya, mahkeme, altı ay müddetle her sabah karısını öpmeğe mahkûm etmiştir.

★

Medeniyetin ne zaman başladığı değil, ne zaman başlıyacağı bahis konusudur.

★

Bir zamanlar kadınlar çocuk doğurup doğurmıyacaklarını doktorlarına sorarlardı; şimdi ise evsahiplerine soruyorlar.

Evlilikte ilk ders!

Ayhan, filozof tabiatlı bir gençti. Kılık kıyafetine hiç önem vermezdi. Bazı elbisesinin ve gömleğinin düğmeleri koptuğu halde günlerce diktirmeyi ihmal ettiği olurdu. Dostları:

— Sen kendini çekip çeviremiyeceksin... Mutlaka evlenmelisin, sana bakacak iyi bir ev kadını lâzım, derlerdi.

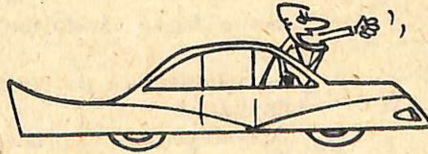
Nihayet dedikleri oldu, günün birinde hanım hanımcık bir kızla evlendi.

Düğünün on beşinci günü bir arkadaşiyle sokakta karşılaştı:

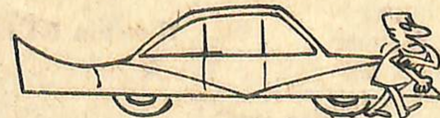
— Bak evlendiğine ne kadar iyi ettin, dedi, elbiselerinin bütün düğmeleri tamam...

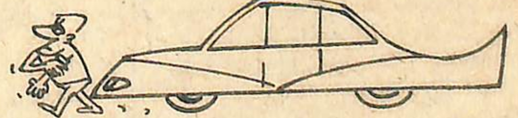
Ayhan, içini çekerek:

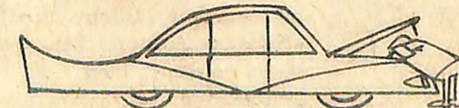
— Karımın bana öğrettiği ilk ev işi düğme dikmek oldu!. dedi.

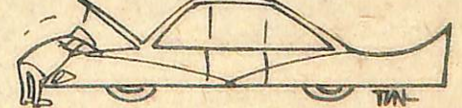












YAZISIZ!



— Amerikalı dostlarımıza küçük bir fiske vuralım mı?
Şahap BALCIOĞLU

Kapıcı!

Amerikanın zengin, rahatı yerinde iş adamlarından biri, Fransızların pek zeki ve nüktedan insanlar olduklarını sık sık duyduğu için Fransaya gitmeye karar verir. Paris'e gelince meşhur Kontinental Oteline iner. Uşaklar eşyalarını dairesine yerleştirdikten sonra, şehri bir gezmek için soluğu aşağıda alır. Tam kapıdan çıkarken Fransızların nüktedanlığını tecrübe hevesine düşüp kendisine hürmetle kapıyı açan otelin kapıcısına yaklaşır:

— Oğlum, der, taa Amerikadan buraya sizin zekânızı, nüktedanlığınızı duydum da geldim. Haydi bakalım sen bir Amerikalı olarak bana bunu ispat et...

Kapıcı tam istenildiği gibi, a-



nasının gözü bir Fransızdır. Karşısında tipik, saf bir Amerikalı görünce fırsatı kaçırmaz:

— Hay hay efendim, der, isterseniz size bir bilmece sorayım. Bilirseniz ben yüz frank veririm, bilemezseniz sizden bin dolar alırım.

Amerikalı razı olur. Kapıcı sorar:

— Benim babamın iki oğlu vardı, birisi öldü. Acaba öteki kimdir?

Zengin düşünür, taşınır, hesap eder, bir türlü bulamaz. Kazandın, der, al bin doları. Şimdi söyle bakalım..

Kapıcı alay eder:

— Doğrusu zor sualdi, bilememekte haklısınız.Kim olacak benim!

Amerikalı hayranlıkla ayrılır. Böyle birçok tecrübelerden sonra memleketine dönünce arkadaşlariyle otururken:

— Size bir sual soracağım der, bakalım bilecek misiniz? Ben bunu Fransa'da öğrendim.

Arkadaşlarının arzusu üzerine bahse girerler. Bizimki sorar:

— Benim babamın iki oğlu vardı, biri öldü diğeri kimdir?

Amerikanın büyük iş adamları olan bu arkadaşlar gurubu, oturup uzun uzun düşünürler... İçinden çıkılmaz hesaplar yapar, muhakemeler yürütürler. Sonunda:

— Bilemiyeceğiz, derler, al şu paraları söyle...

O zaman Amerikalıların o her şeyi bilen edalariyle ve kendine güvenle cevabı söyler:

— Kim olacak Kontinental Otelinin kapıcısı.

⁂

— Kervansaray'da çalıştığım zaman repertuarımda bulunan bir fıkrayı anlatayım olur mu?
Celâl ŞAHİN

Sonra!..

Dükkânın kalabalık olduğu saatte, kapı açılmış, başını içeriye uzatan bir adam berbere ne kadar işi olduğunu sormuştu. Berber sıra bekliyen müşterilere bir göz atmış:

— Eh, demişti, bir buçuk saat sürer...

Adam:

— İyi ya sonra gelirim deyip gitti.

Aradan bir kaç gün geçti. Aynı adam yine aynı saatlerde gelip berbere sordu:

— Usta ne kadar işin var?

Berber gene hesap etti:

— Bir saati geçer.

— İyi ya ben sonra gelirim.

İki üç gün arayla aynı adamın aynı saatlerde gelip ne kadar işi olduğunu sormaya başlaması berberi şüphelendirmişti.

Adam yine bir gün, ben sonra



gelirim diye uzaklaşınca usta çırağa:

— Koş oğlum, dedi, bak bakalım bu adam nereye gidiyor?

Çırak biraz sonra nefes nefese döndü:

— Usta, usta, herif sizin eve girdi!...

— Bu fıkra, ihtilâl öncesinin yaygın fıkralarından biridir. Aktüalitesini de henüz kaybetmedi sanırım!
Ali İhsan GÖĞÜŞ

Esas dâva!

Türkiye'nin kalkınması konusunda alınması gereken tedbirleri incelemek üzere, düşük iktidar zamanında, Amerika'dan memleketimize çağrılan bir heyet, çalışmalarını bitirdikten sonra basın mensuplariyle de görüşür. Bu görüşme esnasında basın mensupları tarafından sorulan sualleri cevaplandıran heyet başkanı şunları söyler:

«— Türkiyenin kısa zamanda halledilmesi icabeden birçok meseleleri vardır. Samimî olarak inancımızı sorarsanız, kalkınmanızda iki hususun büyük ölçüde rol oynıyacağını söylemek mümkündür. Bunlardan birisi petrol, diğeri ise Başvekiliniz Menderestir.

Bir dost olarak bize inanınız ki eğer petrolü toprağın altından üstüne çıkarmıya, ötekini ise toprağın üstünden altına indirmeye muvaffak olabilirseniz esas dâvanız halledilmiş olur.»

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR



Pazarlık..

Matematik dersinde öğretmen Mişon'u tahtaya çağırmıştı.

— Oğlum, dedi, benim sekiz metre kumaşım var. Metresi altı liradan sana satmak istiyorum. Kaç lira vereceksin.

Mişon biraz düşündü:

— Kırk lira efendim, dedi.

Öğretmen tekrarladı:

— Sekiz metre, altı liradan. İyi hesap etsene...

Mişon ısrar etti:

— Kırk lira efendim.

Öğretmen kızdı:

— Oğlum dikkat etsene... Sekiz metre altı liradan, kırk lira olur mu?

— Evet efendim.

— Hay Allah belânı vermesin. Hiç çalışmıyor musun sen. Git hadi yerine otur.

Sonra başka bir talebe çağırdı:

— Salamon sen gel bakalım tahtaya...

Mişon, yerine otururken Salamonu'u tehdit etti:

— Ulan kırk liradan bir kuruş fazla verirsen karışmam ha!...

Hüseyin GÜLER

⁂

Size inat!

Yetmişlik bir ihtiyar hayli ilerlemiş yaşına rağmen hâlâ gençlik heveslisiymiş. Onun bu zaafını bilen dostları: «Falanca doktor bir gençlik iksiri veriyor, içen 20 yaş gençleşiyor, dinçleşiyor derler.» Bunun üzerine adam so-



luğu doktorun muayenehanesinde alır. Akşam eve şişe elinde döner. Yatmadan önce de az az içilmesi gereken ilâcın hepsini içer.

Ertesi sabah ev halkı bakarlar ihtiyar uyanmaz. Karısı başına gider: «Hu efendi geç oldu kalk» der, ama berikinin umurunda değil. Nihayet devamlı ısrar karşısında şöyle bir yataktan doğrulur ve «Peki, peki kalkacağım ama» der, «size inat bugün okula gitmiyeceğim.»

M. Cent IŞIK

Bayan Aynur ile Bay Buyur

ÇİZEN
Yalçın Çetin

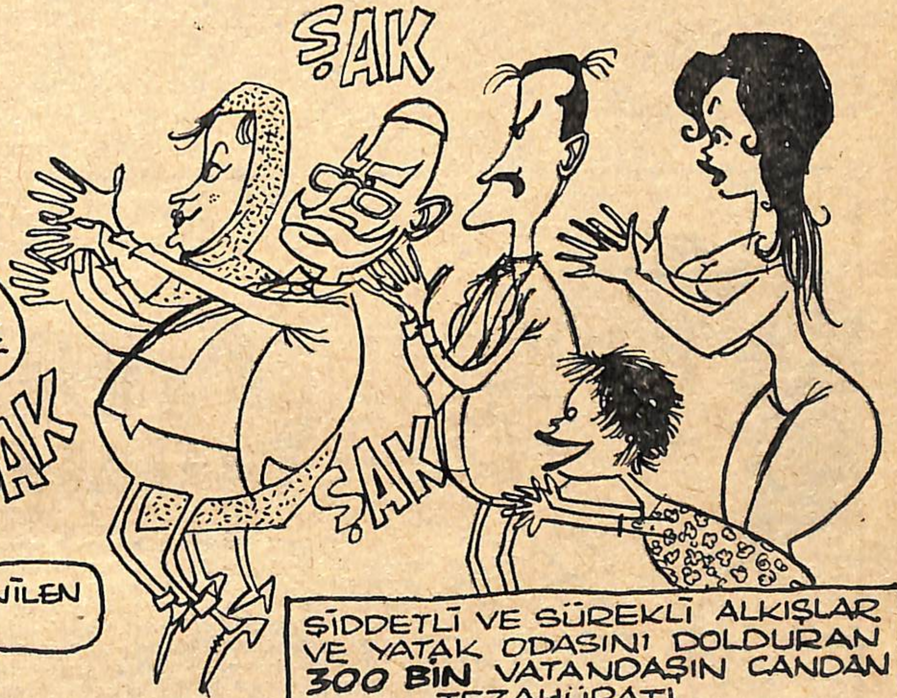
YENİDEN HAPSE GİRMEK İSTEMİYORSAN BU İŞİ BİTİRİRSİN

ANNEMİN KAYDINI BULAMIYORLAR

HERİF HERİF!... SEN BANA İYİ BAK BANA DEMOKRAT PARTİNİN OY SANDIĞI DERLER... ANLADIN MI ?!... YA AİLEMİZİN NAMUSUNU TEMİZLERSİN YAHUT DA BİZ SENİ TEMİZLERİZ

ŞİMDİ ANANIN KAYDINDAN BAŞLARIM









DEVAMI VAR

ÖLÜLERİ dirilten ADAM

G. DE LA FOUCHARDIÈRE'den: Hamdi Varoğlu



— 25 —

— Bunlar ihtilâlci lâflar! dedi. Yürü bakalım karakola!

Sonra arkadaşlarına, bu herifin, kahrolsun aynasızlar diye polislere hakaret ettiğini söyleyerek Robespierre'i karakola götürdü. Danton'un heykeli, dikili bulunduğu yerden, alaycı tebessümiyle sahneyi seyrediyor, adetâ ölümünden sonra katilinden intikam alıyordu.

Robespierre hapı yutmuştu.

Fakat işe doktor Cassignol karışınca, bu eski tethişçiyi tahliye etmekte gecikmemişlerdi. Onu önce deli sanmışlardı. Doktor Cassignol, Robespierre'i karakoldan alıp tımarhaneye götürürken Vazelin bağıra bağıra koştu.

— Çabuk! Çabuk! Molière'i karakola götürdüler...

— Ne? Molière mi? Karakola mı? O da ne yapmıştı acaba? Eh, işe bir de Molière karışırsa tamamdı!

Halbuki, o âna kadar, bu Moli ère'cik, hiç kimseye, gözünün üstünde kaşın var, dememişti.

Gerçi doktor Cassignol, ondan olsun kurtulmak için, kendisini ağzı burnu yerinde bir komedi yazmağa teşvik etmiş, hattâ komedinin mevzuunu da kendisi vermek lûtfunda bulunmuştu. Molière, hayata döndüğü andan beri odasında kapalı oturup hep kâğıt karalamış, ancak yemek saatlerinde ortaya çıkmış, zihni hep meşgul, hiç kimse ile konuşmadan, yalnız madam de Sévigné ile, kendi devrine ait öteden beriden lâf ederek vakit geçirmişti.

Bakın görün ki şimdi karakola düşmüştü. Yirminci yüz yıl zabıtasiyle didişiyordu. Bu ne demekti acaba?

Doktor Cassignol, söylene söylene, ölü diriltıcilik mesleğinin pek zor iş olduğunu düşüne düşüne karakolun yolunu tuttu.

Orada pek canı sıkkın bir polis komiseriyle öfkeden küplere binmiş bir adam buldu.

Bu adam, tabii, Molière'di.

O gün, saat üç sularında, komedi Fransez'in kapıcısı Aleksandr, kapının önünde, elinde bir deste kâğıtla, bir adamın aşağı yukarı dolaşmakta olduğunu görmüştü. Adamın kahve rengi çuha elbisesi, zarif artist yüziyle tezad teşkil ediyor, bohem tavırları ona, mübaşir kıyafetine girmiş bir şarkıcı hali veriyordu.

Kapıcı, buldog suratiyle aksi aksi sormuştu:

— Ne istiyorsunuz?

— Bir piyes getirmiştim.

— Pekâlâ. Bırakın piyesinizi.

— Piyesimi mi bırakayım? İyi ama aziz dostum, siz kiminle konuştuğunuzun farkında değilsiniz, galiba...

Kapıcı böyle mukabelelere alışıktı. Hiç istifini bozmadan:

— Haydi, haydi, dedi... Palavraya lüzum yok... Siz piyesinizi bırakın da bir müddet sonra tekrar bir uğrayın bakalım... Beş altı sene sonra...

Tabiî, Molière öfkelenmiş, bağırıp çağırmış, kıyametleri koparmıştı. O sırada, Komedi Fransez direktörü oradan geçiyordu. Gürültüyü duyunca yaklaştı. Meselenin iç yüzünü öğrenince, Molière'i odasına kabul etti. Getirdiği komediye bir göz attı. Berbat bir şeydi. Müdür lâfını esirgemedi:

— Azizim, dedi, bu komedinin iler tutar yeri yok. Bunu en aşağılık bir sinema şirketine götürseniz geri çevirirler. Bundan film bile olmaz. Alın bunu götürün kuzum.

İşte o zaman Molière'in tepesi büsbütün attı. Komedi Fransez direktörüne öyle bir çıkıştı ki adam polise haber vermeğe mecbur oldu.

Molière, karakolda, doktor Cassignol'ün içeri girdiğini görür görmez ayağa kalkmış, bağırmağa başlamıştı:

— Piyesimi geri çevirdiler! Bütün kabahat sizde! Molière'in evi adını verdikleri bir yere Molière piyes götürsün de reddedilsin, olacak iş mi bu? Meğer ev, Molière'in değil, onlarınmış... Bana oradan çıkmak düştü... Evet kabahat sizde... Beni olduğum yerde bıraksaydınız ya, ne diye dirilttiniz, sanki?... Bir kere daha doktorların kurbanı oldum... Doktor dediğin, vazifesini bilmeli, ondan öteye geçmemeli. Sizin vazifeniz adam öldürmektir, diriltmek değil... Hastalarınızı bir kere öbür dünyaya yolladınız mıydı, artık onlarla meşgul olmağa hakkınız yoktur. Ölüler diriltecekmiş!... Bu meslek vazifenize tamamiyle aykırı bir şey, bir emniyeti suiistimâldir.

— İyi ama, a efendim...

— Sonra da, sırf şahsi bir intikam gayesiyle, beni bir şaheser daha yazmağa teşvik ettiniz... Bu maskara dünyaya daha ayak basar basmaz, kaynanalar aleyhinde bir piyes yzdırdınız bana... Ne o? Kendi kaynananız çadalozun biriymiş!...

(Devamı var)



Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşleri Müdürü: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI ★ İdarehane: Belediye, Klod Farer Cad. 8 - 10, D. 3 ★ Telefon: 22 18 11

Eski  Türk  Mizahı

Bir Sataşma Davası!

KADI efendi kavuğunu bir tarafa yıkmış, cübbesinin kollarını sıvayarak bileklerini rahlenin üzerine dayamış ve karşısında duran on beş - on altı yaşında filiz gibi kıza hitaben söze başlamıştı:

— Anlat bakalım şu başından geçenleri hanım kızım... Bu külhani sana sarkıntılık etti ha... Ben Allahın inayeti, Peygamberin ruhaniyeti sayesinde ona haddini bildiririm.

Kızcağız renkten renge giriyor, bir türlü söz söyliyemiyordu. Arkasında duran babası -kara kuru, sıska bir ihtiyar- bir adım ilerledi:

— Kadı efendi... O ne kadar olsa diş ehletidir. Başından geçenleri söylemeğe utanıyor. İzin verirsen ben anlatayım, dedi.

Kadı kaşlarını çattı:

— Be cahil!.. Tecavüze uğrıyan sen misin... Kızın mı?... Sen isen söyle ki bu yaşında sana tasalluta kalkan o mel'una cezayı sezasını vereyim. Sen değilsen kızın söylesin ki cürmün nevi ve derecesini anlıyalım.

Kız ağlıyarak anlatmağa başladı:

— Kadı efendi amca!.. Annem komşuya, babam çarşıya gitmişti. Ben aşağıda çoraplarımı çıkardım, taşlığı siliyordum. Bu adam beni kuyudan su çekerken tahta perdenin aralığından gözetlemiş, sonra usulcacık tahta perdenin üstünden atlıyarak bizim bahçeye, sonra taşlığa girmiş. Ben türkü söyliye söyliye taşlığı silerken bir de ne göreyim... Bu adam karşımda durmuyor mu?...

Kadı önündeki rahleye bir yumruk indirerek kenarda duran uzun boylu delikanlıya sordu:

— Doğru mu ulan... Müslümanlıkta başı açık kadına bakmak günah olduğunu bilmez misin sen be cahil?...

Bu suale yine kız cevap verdi:

— Açık olan sade başım olsa keşke Kadı amca... Kollarım, göğsüm, bacaklarım hepsi açık...

Kadı efendinin gözleri parlamağa başladı:

— Hepsi açık ha... Bacakların nereye kadar açık...

Kız elini diz kapaklarının çok yukarılarına doğru götürdü:

— Şuraya kadar...

Kadı efendi kekelemeğe başladı:

— Ne oralara kadar mı?... Bir daha göster bakayım... Vay mel'un, vay habis... Sonra sonra...

Kız:

— Ben bağıracak oldum, hemen üstüme atılarak beni yakaladı: «Korkma ciğer pârem... Ben sana bir kötülük edecek değilim. Azıcık seveceğim... Anan seni sevmez mi hiç?» dedi.

Kadı efendi şiltenin üzerinde kalkıp kalkıp oturarak bağırdı:

— Ulan senin gibi külhaninin kızı sevmesi anasının sevmesine benzer mi?

Kız:

— Elbette benzemez ya... Göğsümü, kollarımı, bacaklarımı sıkıyor, çimdikliyor, entarimi yırtıyordu.

Kadı bu defa şiltenin üstünde tortop olmuş, yüzü morarmıştı:

— Ulan ne hakla herkesin entarisini yırtarsın müsibet... Parasını sen mi verdin? Anlat kızım bakayım anlat. Ne taraflarını yırttı, nasıl yırttı... Şöyle yanıma yaklaş ta elinle tarif et bakayım... Ben iyi anlamazsam yanlış hüküm veririm.

Kız ellerini göz yaşından kırpırmızı kesilmiş yüzünden kaldırarak tarife başladı:

— İşte şöyle Kadı efendi... Bir yandan böyle yaparken bir yandan da ağzımı tıkıyordu.

Kadı rahlenin önünde uçmağa hazırlanan bir kartal gibi cübbesinin kollarını sallıyarak:

— Ulan senin kaç elin var?... Bu kadar işi bir arada nasıl yaptın?...

Delikanlı yine sustu, kız cevap veriyordu:

— Ağzımı eliyle değil ağziyle kapattı.

— O nasıl iş?...

— Dudaklarımı dudaklariyle sımsıkı tutuyordu.

— Vay mel'un vay... Sen kızın bu ağzını ağzının içine alırsın ha... (yere tükürerek) Tövbe tövbe Yarabbi... Sonra kızım sonra...

— Sonra beni kucağına oturttu.

Kadı, gözleri yerinden oynamış bağırarak:

— Ne şenaat, ne cinayet!.. Sonra sonra...

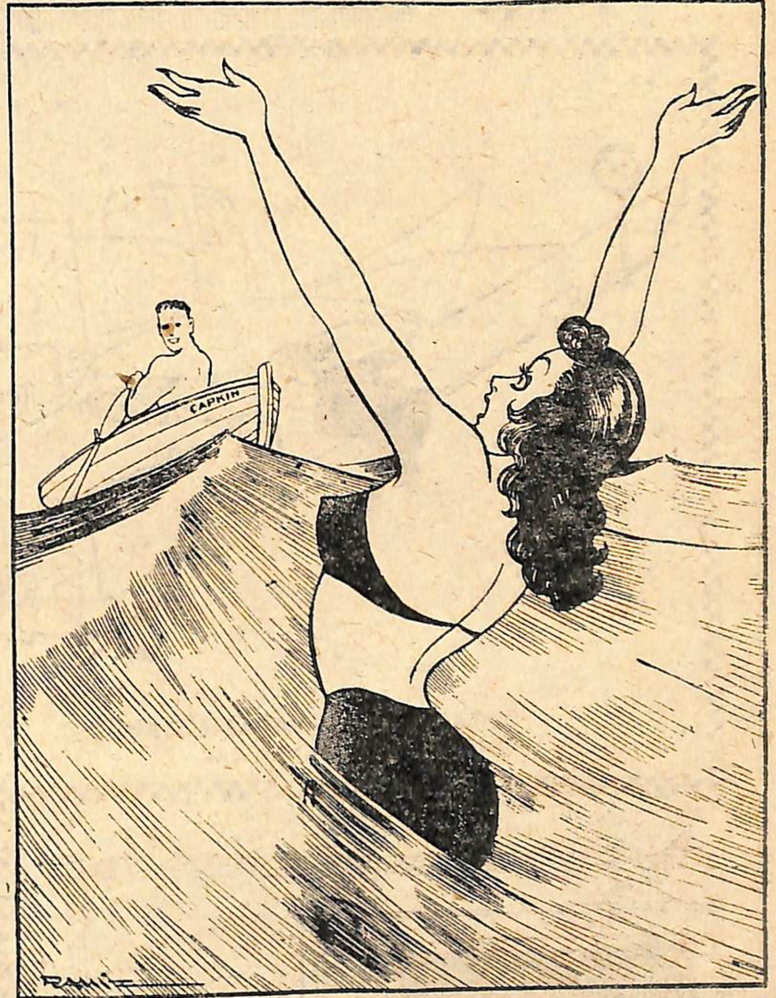
— Sonra sokak kapısı açıldı, babam içeri girdi...

Baba derin bir ah çekerek:

— Öyle efendim... dedi.

Kadı birdenbire kendini şiltenin üstüne bıraktı, ihtiyara:

— Tuuu, Allah belânı versin herif, dedi.

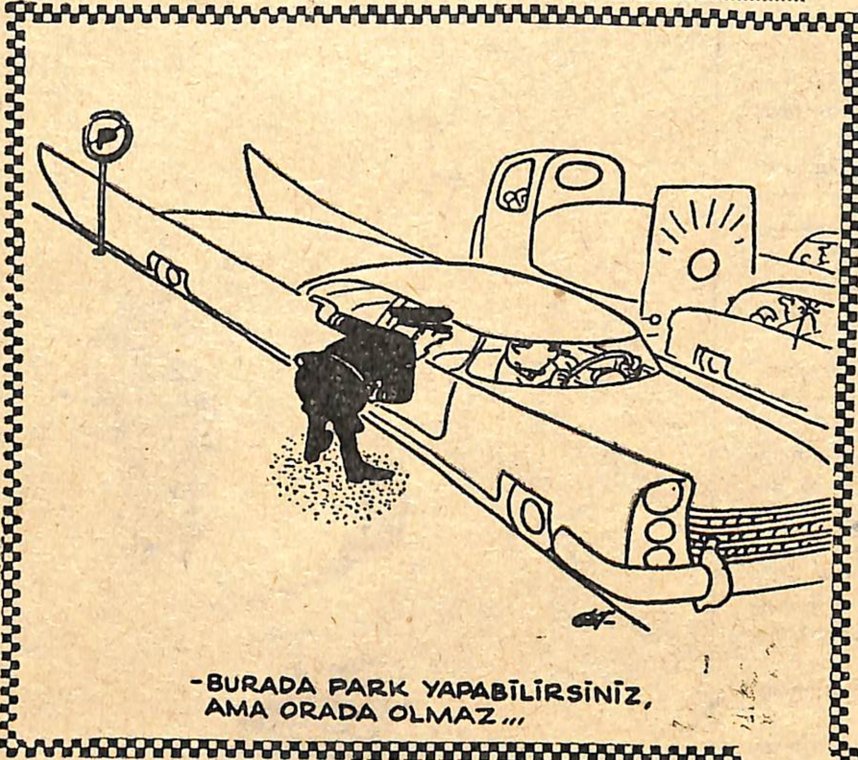


Kız — İmdat, imdat... boğuluyorum...
Delikanlı — Korkmayın, su boğazınıza kadar gelmiyor...
Kız — Sudan değil, yalnızlıktan boğuluyorum!..



— Köyünüzde sinema yok, tiyatro yok, radyo yok, peki ne ile avunuyorsunuz?
— Arada sırada büyükler gelip nutuk veriyorlar!...

Dünya Karikatürleri



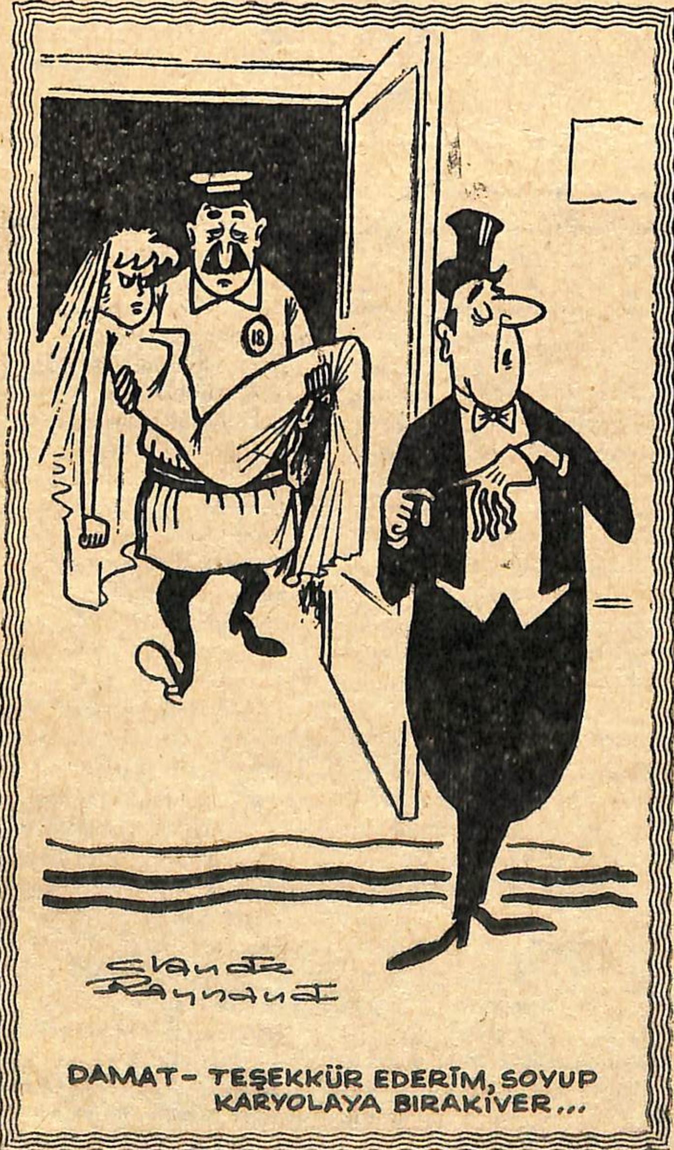
-BURADA PARK YAPABİLİRSİNİZ, AMA ORADA OLMAZ...



-YEMİN EDERİM Kİ DÜNYADA İLK SEVDİĞİM KADIN SENSİN!



-MAŞALLAH KIZIN NE KADAR BÜYÜMÜŞ?..
-SORMA, NERDEYSE BENİM YAŞIMA GELECEK!



DAMAT- TEŞEKKÜR EDERİM, SOYUP KARYOLAYA BIRAKİVER...



-TERLİKLERİMİ NEREYE KOYDUM ACABA?.

TALİH YOLUNDA . . .



YAPI ve KREDİ BANKASI

Akbaba



— Nasıl?.. Karınızın bu kıyafette gezmesine müsaade etmez misiniz ?..
— Elbet etmem... Karıma baksana !..